

ünsiyet 25

İLMİ, KÜLTÜREL, FİKRİ AYLIK DERGİ

ISSN: 3023-7688

NİSAN 2026

**"Eğer şeytandan gelen bir vesvese seni dürtecek olursa hemen Allah'a sığın.
Çünkü O, hakkıyla işiten, kemâliyle bilendir."**(Araf:200)

"Onlar şeytanları dost edindiler ve kendilerini doğru yolda sanıyorlar" (Araf: 30)
"Şüphesiz şeytan sizin için bir düşmandır; siz de onu düşman edinin" (Fatır: 6)

DOSYA

ŞEYTAN ve DOSTLARI

■ A. CEMAL ÇİFTÇİ ■ CELALEDDİN SİPAHİOĞLU ■ EMİNE YASİN ■ HARUN AYDIN ■ HASAN EKİNCİ
■ İBRAHİM ŞAHİN ■ İRFAN SETENCİ ■ MEHMET AYMAN ■ MUSTAFA DOĞU
■ MUSTAFA İBAKORKMAZ ■ NEZİR ERGENÇ ■ TURHAN ARSLAN

içindekiler

Şeytan ve Avanesi

EDİTÖR..... 3

Bilerek Konuş

MEHMET AYMAN..... 4

Şeytan ve Dostları: Bireysel ve Toplumsal İfsadın Dinamikleri

HASAN EKİNCİ..... 5

Şeytanî İfsad Stratejileri: Toplumsal Bölünmeden Dinî Tahrife

İRFAN SETENCİ 7

Merg ber Amerika! Merg ber İsrail!

MUSTAFA DOĞU 9

Ustasını Geçen Çıraklar!

İBRAHİM ŞAHİN 11

Apaçık Düşman (Bir kıssanın insana öğrettikleri)

CELALEDDİN SİPAHİOĞLU..... 13

Şeytan Ne İş Yapar

TURHAN ARSLAN 15

Fücur ile Takva Arasında: Şeytan ve İnsan

EMİNE YASİN 18

Zulüm İle Abad Olanın

HARUN AYDIN..... 19

Peygamber ve Ehl-i Beyt Sevdalısı Bir Şair

MEHMET AYMAN..... 20

İyi ya da İyi'de Kalmak

NEZİR ERGENÇ..... 22

Sözün Büyüsü

MUSTAFA İBAKORKMAZ..... 23

Aldanış

A. CEMAL ÇİFTÇİ..... 24

Şeytan ve Avanesi

İblisin sapmasında paradigma zafiyeti mevcuttur. Emrin geldiği makama değil, emredildiği varlığın niceliğine takılmıştır.

İnsan ve şeytan arasındaki fark, genel anlam itibarıyla pişman olup tövbe etmekle, isyanda ısrar etmek konusundadır.

Şeytan ve insanın orijininin mümin olmakla, küfürde ısrar etme arasında bir fark olmamakla beraber, şeytan iblisin soyunun küfürde timsal olmuş zirvesidir.

Rahmetli Necip fazılın Sakarya şiiirinde sakarya nehri ile kendisi arasında kandan ve çamurdan olma özellikleri ile benzeşme sağlanarak bir ironi yapması gibi bir benzeme diyebiliriz, insan ve iblisin soyunun imtihan hakikati adına sahip olduğu ortak donanımlara. Allah cc insana takvayı ve fücuru ilham ettik buyururken iblisin soyunun da imtihan olacağı gerçeği aynı alt yapıya sahip olmayı gerekli kılmaktadır sanırım.

İblisin ateşten yaratılmış olması ateşi isyanın temel ögesi yapmayacağı gibi insanın topraktan yaratılması da toprağı itaatın simgesi kılmayacaktır.

Nitekim insanların içinden Allaha itaat edenler mevcut olduğu gibi cin suresinde beyan edilen Allaha teslim olmuş ecinni varlıkların mevcudiyeti imtihan düzlemi eşitliğidir. Buda bize insan ve cin taifesinin imtihan olma bakımından müsavi olduklarını ortaya koyar.

Cin taifesinden şeytanlaşmış iblis ve avenesi mevcut olduğu gibi insan soyundan da azmış ve Allaha isyan bayrağı açmış temsilcileri; firavun ve hanedanı gibiler de mevcuttur.

Peki şeytana bunca düşmanlık gösterilip, insan soyunun şeytanlaşmışlarına karşı aynı şiddeti göstermeyişimizin temelinde yatan sebep ne olabilir?

Onun görünmeyen olup, bizim ne tarafımızdan yaşanacağına dair bir belirleyici melekemizin olmaması sebebiyle düşmanlıkta ziyadeleştirip kendimize korunma gardı almak düşüncesi mi etkin olmaktadır acaba? Yoksa insan şeytanların açıkta ve görünür olması sebebiyle onlara karşı kendimizi koruyabiliriz düşüncesi mi bize güven verip, rahatlık sağlamaktadır?

Kelamı İlahinin tanımlamasına göre saptırmada şeytan ve insan cinsinin şeytanları arasında eylemsel bir fark görünmemekle beraber, iblisin insanlık tarihinin başında taşlanmış, şeytan olması ve insanlığın yaşayacağı süreçte azdırma adına mühlet istemesi onu ontolojik düşman makamına koymuştur. Yoksa şeytanın kendi hemcinsleri cinlerin tamamı için aynı şey söylenemez. Çünkü onların mümin olanlarının mevcudiyeti söz konusudur. (Cin, 2)

İblisi şeytanlaştıran üstünlük saçmalamasıdır. Yaratılma cevheri olan temel maddeler arasında kendince üstünlük ve alçaklık mertebesi öngörmesidir.

İblisin sapmasında paradigma zafiyeti mevcuttur. Emrin geldiği makama değil, emredildiği varlığın niceliğine takılmıştır. Oysa aynı sınavda kazanan taraf olan melekler, yaratılmış varlığın yaratılması öncesinde Allah ile yapmış oldukları konuşmaya takılmaksızın, emrin geldiği makama itaat etme bilincindeki kesinlik sebebiyle secde emrine itaatte kusur göstermemişlerdir.

Secde olayının öncesinde iblisin meleklerin arasında olması dolayısıyla bu emre muhataplığını nazarı dikkate alacak olursak, Ademin yaratılışından önce melekler ile Allah arasında geçen itiraziye sahnesinde iblisin fonksiyonu, pozisyonu nedir? Allah tarafından detaylandırılmadığı için bilemiyoruz. Adem'in yaratılışına karşı geliştirilen ilk itiraz sahnesinde henüz sınanma olmadığı için, kim bunu köpürtecek, kim Allah'ın kendilerinin bilmediklerini bilmesi dolayısıyla teslim olmaları gerçeğini kabullenip teslim olacağı belli olmadığı için çoğunluğun arasında adının anılmasına değer görülmemiş olabilir. Çünkü Allah bilir ki, iblis haricinde bu tartışmaya katılanlar, iradelerini, son noktada karar verme aşamasında kendi iradesi doğrultusunda değerlendirirler.

İşte tam burada şeytanlaşma sahnesinin gerçekleştiği yerde bu ayrımın farkına varan şeytan kendince, kendini haklı çıkarabileceğini sandığı

itirazını gerçekleştirir. Allah'a yaptığı meşhur itiraz cümlesini şöyle kurar; "Sen benim bu konuda azacığımı bildiğin halde beni bu konuda sınadın!" (Araf 16) Bu cümleden Allah'ın melekler hakkında son demde sınavı başara-bileceklerine dair önceden düşüncesi vardı kanaatini çıkarabiliriz. Yani şeytanda bunu biliyordu, bu sebebe dayanarak bu cümleyi kurdu.

Halbuki Allah asıl sınava tabi tutulmanın kendisinin olması gerektiğini önceden bilmesi noktasında şeytana bilinç vermişti. Yani emre itaat konusunda meleklerin kesin itaat göstereceği bilinen bir şeydi. Emre muhataplık açısından seçme hakkı sadece kendisinde vardı. Bu sebeple Âdeme secde olayının kendisinin sınavı, meleklerin teslimiyetinin tescili olduğunu bilmeliydi. Bulunduğu yer itaat makamıydı. Çünkü bir soru yok, emir vardı.

Şeytan ortamın kendisine verdiği sahte güven duygusuyla kendi ayağını kaydırmıştı. Bulunduğu ortamın içinde meleklerin kim olduğunu, kendisinin o makama yücelmesinde nelelerin etkin olduğunu ve hangi şeylerin kendisini bu makamdan kaydırabileceğini biliyor olması kaçınılmaz gerçektir.

Biz her ne kadar bu konuların bizlere Rabbimiz tarafından bildiriminin yapılmamış olduğunu bilmiş olmamıza rağmen varlık hakikati, imtihan hakikati gibi konuların künhüne vakıf olabilecek bir akılla Allah tarafından donatıldığımızda bu sonuçları çıkarabilecek akla ve kıyasa sahip olabiliriz. Bu sebeple de bize bildirilmemiş konularda bildirimlerin önünü kendimiz açısından görebiliriz.

Âdem as ve şeytan kıssalarının anlatım hikmetlerinden birisinin bu olduğunun farkına varmak suretiyle hayatta başımıza gelebilecek imtihan hakikatlerine karşı sak olmamız bu kıssa üzerinden bize anlatılmış olduğunun farkındalığını geliştirebiliriz.

Bulduğumuz makamın veya konumun bizde oluşturacağı haksız güven anlayışına karşı dikkatli olmalıyız. Çünkü sahip olduğumuz ve adına nefis denilen duyguların imanî akılla kont-

rol altında tutulmaması halinde ayağı-mızı kaydırıp yaratıcının dergahından kovulma riskini barındırdığı gerçeği unutulmamalıdır.

Allah cc adildir. İmtihan sahnesi-ne çıkmadan insanı bu düşmana kar-şı uyarmıştır. Hatta Kitabı Keriminde onun bütün hamlelerini, salvolarını imtihan alanına çıkan insana önceden bildirmek suretiyle uyarılarını yapmış-tır. Ne yazık ki insan ilk günden diye-bileceğimiz nitelikte şeytanın Allah ile aldatma tuzaklarına düşerek insanlık tarihini kara bir sayfa ile başlatmıştır.

Düşünebiliyor muyuz gözünü aç-mış Rabbini görmüş olan Âdem as me-lekler katında nasıl bir yüceltme ile tal-tif edilmiş olmasına rağmen şeytanın kullandığı hiledeki basit aldatmacayı çözememiştir. Bir emirle şeytanlaşmış İblisin kendilerini bir yasağı deldirmek suretiyle cennetten kovduracağını, tenzili rütbe edileceklerini fark ede-memişlerdi. Şeytan emre itaatsizlikten dolayı yoldan çıkışının intikamını ya-sağı deldirmek suretiyle almıştı.

İmtihan dünyasında benzer bir-çok saptırma eylemiyle karşı karşıya kalan insanın süreç içinde çoğalmış suç haritasında birbirinin türevi gü-nahlar kıyamete kadar çoğalma isti-dadı gösterecektir. Çünkü insan dünya ve heveslerine karşı zayıflıkları olan bir varlıktır. (Ali İmran 14) Şeytanın bu alanı kullanarak yoldan çıkarma faaliyetlerine karşı insanı muhafaza edecek donanım, salih kul olma sıfatı ile izah edilmiştir. (Hicr, 40)

Bütün bu hakikatler gösteriyor ki, insanın imtihan sahnesindeki en bü-yük tehlike, şeytanın vesvesesi kadar, kendi nefsinin insana sunduğu sah-te güven alanıdır. Şeytanın meydan okuyuşu ve insanı saptırma çabası, varlıklar arasındaki üstünlüğün mad-dî yaratılış unsurlarında değil, itaat ve teslimiyet şuurunda saklı olduğun-u bir kez daha ortaya koymaktadır. Âdem'den bu yana süregelen bu mü-cadele, insanın her an tetikte olmasını, yaratılış gayesini unutmamasını gerek-li kılar. Zira Allah'ın uyarıları, şeytanın açık düşmanlığının ve insanın zaafları-nın farkına varması için kula yapılmış bir rahmet bildirimidir.

Bu sebeple insan, sahip olduğu ma-kamın, bilgisinin veya konumunun kendisini yanıltmasına izin verme-meli; arzuların, isteklerin ve şeytanın ortak tuzaklarına karşı ilahî rehberli-ğe sarılmalıdır. Çünkü kulluğun kıy-meti, sahip olunan imkânlarda değil, imtihan karşısında gösterilen duruş-ta ortaya çıkar. Sonuç olarak, insanın kurtuluşu; şeytanlaşmanın değil, salih kulluk bilincinin peşinde yürümekle mümkün olacaktır.

Editör

MEHMET AYMAN

BİLEREK KONUŞ

Sana söz düşerse dost meclisinde
Sözün değerini bilerek konuş
Söz gümüşse eğer sükût altındır
Ölçüyü mizanı bilerek konuş

Meramını anlat tatlı bir dille
Usule erkâna uyarak konuş
Keseceksen sözü şekerle balla
Adaba riayet ederek konuş

Önce sükûnetle kelamı dinle
Haklıya hakkını vererek konuş
Öyle ulu orta girmeden söze
Dinleyene hürmet ederek konuş

Her sözü söyleme olur olmaza
Kelamın hakkını vererek konuş
Vaktini harcama değer bilmeze
Gerektiği yerde susarak konuş

Her sözü anlamaz diye nadanlar
Diyeceğin şeyi seçerek konuş
Dilsiz dudaksız ol bazı zamanlar
Kul Mehmet haddini bilerek konuş

Şeytan ve Dostları: Bireysel ve Toplumsal İfsadın Dinamikleri

Şeytanın bir diğer önemli yöntemi, insanın “nefsi zaaflarını” kullanmaktır. Kibir, hırs, korku, arzu ve konfor isteği gibi duygular, bireyin yönlendirilmesini kolaylaştırır.

İslam Düşünce sisteminde Hak-Batıl ayrımı, sadece teorik bir ayrım değil; varlık, bilgi ve ahlakın merkezinde yer alan dinamik bir karşıtlıktır.

Ontolojik (varlıkla ilgili) boyutta, Hak asıldır, batıl ise türevdir. Hak, varlıkla irtibatlıdır; bu yüzden Hak olan kalıcıdır, batıl ise geçicidir. Batıl, bağımsız bir gerçeklik değildir, Batıl, hakikatin yokluğu veya çarpıtılmasıdır. Bilgi boyutunda, Hak, gerçeğe uygun doğru bilgidir. İnsan akli hakikati kavrayabilir, ancak vahiy akli doğrular/doğrultur ve tamamlar. Yani akıl ile vahiy arasında çatışma yoktur. Bu tıpkı Kuran’ın önceki vahiyleri doğrulaması ve tamamlaması gibidir. “*Sana da daha önceki Kitabı(n aslını) doğrulayıcı ve onu koruyucu olarak Kitabı (Kur’an’ı) bir amaç ile indirdik.*” (Maide 48) Ahlak ve toplumsal boyutta ise, Hak, adalet, doğruluk ve ilahi düzenle uyum demektir. Toplumda Hakka dayalı düzen kurulmazsa, batıl sistemler ortaya çıkar.

Kuran Hak- Batıl mücadelesini insanlık tarihinde peygamberler üzerinden anlatır. Kıyamete kadar sürecek bu mücadelede Hakkı, Allah’ın taraftarları olan peygamberler ve müminler, Batılı ise “şeytan ve dostları” temsil eder.

İslam düşüncesinde şeytan, yalnızca metafizik bir varlık olarak değil, insanın hakikatle bağını koparmaya çalışan çok katmanlı bir ifsad gücü olarak ele alınır. Kur’an’da “*Şüphesiz şeytan sizin için bir düşmandır; siz de onu düşman edinin*” (Fatır 6) buyruğu, bu mücadelenin sürekliliğini ve ciddiyetini ortaya koyar. Bu bağlamda “şeytan ve dostları” kavramı, bireysel vesvese düzeyinin ötesine geçerek, insanın düşünce dünyasını, ahlâkını ve içinde yaşadığı toplumsal yapıyı dönüştüren geniş bir etki alanına işaret eder. Modern dünyada bu etki, yalnızca bireyin iç dünyasında değil; aynı zamanda küresel güç ilişkileri, ideolojik sistemler

ve kültürel hegemonya aracılığıyla da kendisini göstermektedir.

Şeytanın birey üzerindeki etkisi, öncelikle “hakikat algısını bozmakla” başlar. Kur’an’ın “*Şeytan onlara yaptıklarını süslü gösterdi*” (Enam 43) ayeti, bu sürecin temel mekanizmasını açıkça ortaya koyar. İnsan, çoğu zaman kötülüğü bilerek değil, ona doğru ve cazip gösterildiği için tercih eder. Bu durum, bireyin doğru ile yanlış arasındaki sınırları kaybetmesine neden olur.

Şeytanın bir diğer önemli yöntemi, insanın “nefsi zaaflarını” kullanmaktır. Kibir, hırs, korku, arzu ve konfor isteği gibi duygular, bireyin yönlendirilmesini kolaylaştırır. Bu süreç genellikle küçük tavizlerle başlar; Kur’an’ın “*Şeytanın adımlarını izlemeyin*” (Bakara 168) uyarısı, bu küçük sapmaların zamanla büyük ahlâkî çöküşlere dönüşebileceğine dikkat çeker. Nitekim Hz. Peygamber, “*Gerçek mücahit, Allah’a itaat konusunda nefsiyle cihad edendir*” buyurarak bu mücadelenin içsel boyutuna işaret etmiştir.

Bireysel düzeyde en tehlikeli sonuçlardan biri, “insanın kendisini sürekli haklı görmesi” ve hatalarını meşrulaştırmasıdır. Bu haklılık yanılsaması, bireyin eleştiriye kapanmasına ve hakikati görme yetisini kaybetmesine yol açar. Bu noktada insan artık sadece hata yapan biri değil, aynı zamanda “hatasını savunan” bir varlık hâline gelir.

Şeytanın bir diğer hedefi ise insanı “umutsuzluğa sürüklemektir”. Oysa Kur’an, “*Allah’ın rahmetinden ancak kâfirler topluluğu ümit keser*” (Yusuf 87) buyurarak müminin hiçbir şartta umudunu kaybetmemesi gerektiğini vurgular. Umutsuzluk, insanı ahlâkî sorumluluklarından uzaklaştırır ve onu kolay yönlendirilebilir hâle getirir.

Şeytanın etkisi yalnızca bireyle

sınırlı kalmaz; toplumsal düzeyde çok daha derin ve sistematik sonuçlar doğurur. Bu noktada şeytanın dostları, sadece bireyler değil, aynı zamanda düşünce sistemleri, ideolojiler ve güç yapıları olarak ortaya çıkar. Modern dünyada bu durum, küresel güç merkezleri ve onların ürettiği kültürel sistemler aracılığıyla daha görünür hâle gelmiştir. Özellikle “Büyük Şeytan” olarak nitelendirilen ABD’nin başı çektiği Batı merkezli kültürel hegemonya, toplumların düşünme biçimini, değerlerini ve yaşam tarzlarını dönüştürerek hakikatten uzaklaşmalarına neden olmaktadır.

Toplumsal düzeyde ifsadın en önemli araçlarından biri, “kavramların ve değerlerin tahriif” edilmesidir. Özgürlük, adalet, insan hakları gibi kavramlar, çoğu zaman güç merkezlerinin çıkarlarına hizmet edecek şekilde yeniden tanımlanır. Bu durum, toplumların hakikat ile propaganda arasındaki farkı ayırt etmesini zorlaştırır. Kur’an’ın “*Onlar şeytanları dost edindiler ve kendilerini doğru yolda sanıyorlar*” (Araf 30) uyarısı, bu bilinç kaybını açıkça ifade eder. Bu süreçte medya, eğitim, popüler kültür ve teknoloji gibi araçlar etkin bir şekilde kullanılarak toplumların zihniyeti dönüştürülür.

Bununla birlikte toplumlar, kendi “tarihî ve kültürel kimliklerinden uzaklaştıkça” daha savunmasız hâle gelir. Kendi değerlerini küçümseyen ve başka medeniyetleri sorgusuz “taklit” eden toplumlar, zamanla zihinsel bağımsızlıklarını kaybeder. Bu durum, bir tür kültürel ve zihinsel sömürgeleşmeye yol açar.

Şeytanın bir diğer toplumsal stratejisi ise “parçalamadır”. Kur’an’da “*Şeytan, aranızda düşmanlık ve kin sokmak ister*” (Maide 91) buyurularak bu tehlikeye dikkat çekilir. Etnik, mezhepsel ve ideolojik ayrımların derinleştirilmesi, toplumsal dayanışmayı zayıflatır ve

toplumları dış müdahalelere açık hâle getirir.

Bu ifsad sürecinin en belirgin sonuçlarından biri de “tüketim ve anlamsızlık” kültürüdür. Haz peşinde insan sürekli daha fazlasını istemeye yönlendirilir; ancak bu süreçte hayatın anlamı ve manevî derinlik kaybolur. Hz. Peygamber’in “*Âdemoğlunun bir vadi dolusu altını olsa bir o kadarını daha ister*” hadisi, bu doyumsuzluk hâlinin insanı nasıl kuşattığını göstermektedir. Bu durum, bireyleri düşünmeyen, sorgulamayan ve kolay yönlendirilen bir kitleye dönüştürür. Böylece şeytanın etkisi, bireysel hataların ötesine geçerek bir “medeniyet krizine” dönüşür.

Bu çok katmanlı ifsad sürecine karşı mücadele de aynı şekilde çok yönlü olmalıdır. Kur’an, “*Eğer sana şeytandan bir vesvese gelirse Allah’a sığın*” (Araf 200) buyurarak bireysel uyanıklığın/ ferasetin önemini vurgular. Bunun yanında Hz. Peygamber’in “*Akıllı kişi nefisini hesaba çeken ve ölüm sonrası için çalışandır*” hadisi, “sürekli bir iç muhasebenin” gerekliliğini ortaya koyar. Ahlâkî disiplin, adalet, doğruluk, sabır ve tevazu gibi değerler, bireyi ve toplumu koruyan en güçlü savunma hattını oluşturur. Toplumsal dayanışma ise bu mücadelenin vazgeçilmez bir boyutudur. “*Hep birlikte Allah’ın ipine sımsıkı sarılın ve ayrılığa düşmeyin*” (Ali İmrân 103) emri, bu birlik bilincinin temelini oluşturur.

Sonuç olarak şeytan ve dostları, hem bireysel hem de toplumsal düzeyde etkili olan, insanı hakikatten uzaklaştıran ve onu kendi özüne ya-

bancılaştıran çok boyutlu bir ifsad mekanizmasının müsebbipleridir. Bu mekanizma, hakikat algısının bozulması, değerlerin aşındırılması, kimliğin zayıflatılması ve toplumların parçalanması gibi yollarla işler. Bu nedenle Müslümanların bu etkilere karşı bilinçli, ahlâkî ve toplumsal bir direniş geliştirmeleri hayati önem taşır. Ancak bu şekilde insan, şeytan ve dostlarının çok katmanlı etkilerinden korunabilir ve hem bireysel hem de toplumsal düzeyde sahil bir hayat sürdürebilir.

Yaşadığımız şu günlerde “Büyük Şeytan” ABD ve fesad yuvası İsrail’in fiilen başlattığı ve yandaşlarının desteklediği İran’a, Lübnan’da Hizbullah’a ve Gazze’de Hamas’a karşı savaşla Furkan (Hakk’ın Batıl’dan ayrılması, safları netleşmesi) günlerine şahit olacağız. 12 Gün Savaşı sonrası, ABD ve İsrail, 28 Şubat askeri operasyonlarına İran’da bir ilkokulu ve iki hastaneyi vurarak başladılar. Bu ve Gazze’de uygulanan vahşetle şeytan ve dostlarının değerden yoksun nasıl bir aşağılık zihniyete sahip oldukları zihinlerde daha da netleşmiş oldu. Böylelikle hiçbir kural ve sınır tanımayacaklarını bütün dünyaya ilan ederken, aynı zamanda Müslümanların da bir oldubittiye getirilip, şok edilerek yıldırılması planlanmıştı. Bu vahşet kimi gayri Müslümanların vicdanları bile titretti. Papa’nın Vatikan Gazetesi bile ABD’nin İran’da vurduğu ilkokulun haberini tam sayfa vererek net tavır alabildi. Burada asıl önemli olan İslam Dünyasının bu vahşete ve zulme karşı gösterecekleri vakarlı tepki ve tavidir.

Ne yazık ki bu olaylarla birlikte tarihi süreçte oluşan ve ihtiyaç duyulan

her dönemde ısıtılarak gündeme getirilen “mezhebi ayrılıklar” tekrar “şeytan ve dostları” tarafından propaganda edilmeye başlandı. “Onlar Şii, biz Sünni’yiz”, “Onlar sahabeye dil uzatıyorlar”, “Zaten İran tarihte hiç kâfirlerle savaşmadı”, “Onlar Fars, Biz Türk’üz” gibi sloganik, yüzeysel söylemlerle Müslümanların arasına tekrar ayrılık tohumları ekilmeye çalışıldı. “*Hep birlikte Allah’ın ipine sımsıkı sarılın ve ayrılığa düşmeyin*” (Ali İmrân 103) ayeti ve Müslümanların aralarındaki işlerinin istişareyle olması gerektiği unutulmuş düşmana koz verildi. Vurgulamaya çalıştığımız bir tarafın tamamen haklı öbür tarafın haksız olduğu değil, şu zamanda yani birlik olunması gereken zamanda ayrılığın büyük vebali olduğudur.

“Şu açıktır ki şeytan ve dostları gelecekte de var olmak ve sömürsünün devam etmesini istiyorsa her şart altında başta İran ve Türkiye arasında olmak üzere Müslüman ülkeler arasında düşmanlık ve ihtilafın devam ettirilmesine yatırım yapacaktır.” Müslümanların bu tuzağa düşmemesi son derece önemlidir. “Şeytan ve dostlarının” bu düşmanlıkları oluşturma yöntemlerinde biri de aşırılıkçı (gulat) mezhebi tavırlarla bilinen grupların seslerini finanse ettikleri medya aracılığıyla duyulur hale getirmektir. Bunun için Şii kesime propaganda için İngiltere tarafından finansa edilen “İngiliz Şia’sı” ve ABD ve İsrail tarafından finanse edilen “Amerikancı Sünnilik” oluşturulmuştur. Bu propagandalara kanmamak ve feraset sahibi olmak Müslümanların en temel görevidir. Müslüman feraset sahibidir, uyanık olmalıdır.

Makaleyi şu rivayetle bitirmek istiyorum:

Vâbisa İbni Ma’bed’den (r.a) rivayetle: Resûlullah’ın (sav) huzuruna varmıştım. Bana: “*İyiliğin ne olduğunu sormaya mı geldin?*” buyurdu.

- Evet, dedim.

O zaman şunları söyledi:

- “*Kalbine danış. İyilik, nefsin uygun gördüğü ve yapılmasını kalbin onayladığı şeydir.*”

Günah ise içini tırmalayan ve başkaları sana yap diye nice nice fetvalar verse bile içinde şüphe ve tereddüt uyandıran şeydir.”

“Savaş çıkmış neyime” demeden, yaşadığımız bu Hak-Batıl savaşı hususunda hala nasıl bir tavır alacağına karar verememişsen *kalbine danış*. Eğer İran vurulduğunda vicdanen üzüldüğün ve ABD ve İsrail vurulduğunda içinde bir huzur hissediyorsan *Sende hala ümit var demektir.*

Şeytanî İfsad Stratejileri:

Toplumsal Bölünmeden Dinî Tahrife

Giriş: Şeytanın Düşmanlığı Bütün İnsanlııdır

Şeytanın düşmanlığı belli bir zümreye, belli bir dine yahut sadece inananlara mahsus değildir. O, inançlıya da inkârcıya da düşmandır; itaat edene de peşinden gidene de düşmandır. Hatta ayarttığı, kandırdığı ve kendi safına çektiği kimselere bile hakiki dost değildir. Onlara geçici bir dostluk görüntüsü verir; heveslerini kışkırtır, azgınlıklarını artırır, kötülüklerini süsler, kendilerini güçlü ve haklı hissettirir; fakat sonunda onları da felakete sürükler. Bu bakımdan şeytanın dostluğu bile düşmanlıktır.

Şeytan inançları da tahrif eder, onun ve dostlarının yürüttüğü tahrif faaliyeti yalnızca İslam ile sınırlı değildir. O, hak dinleri bozduğu gibi, zaten bâtıl olan inançları da kendi içinde dönüştürmüş, ilkelerini saptırmış, normlarını değiştirmiş ve insanları her defasında başka bir sapma biçimiyle kuşatmıştır. Bu sebeple mesele yalnız bir dinin iç meselesi değil, insanlığın inanç tarihine yayılan geniş bir ifsad sürecidir.

Nitekim Kur'an, şeytanın bu kuşatıcı saldırısını şöyle haber verir: "Sonra onlara önlerinden, arkalarından, sağlarından ve sollarından sokulacağım..." (A'râf 7/17). Bu ifade, onun saldırısının her yönü kuşatan sistemli bir saptırma faaliyeti olduğunu göstermektedir.

Bu sebeple şeytan, insanlığın fitratını bozmaya, akli bulandırmaya, kalbi karartmaya, ilişkileri zehirlemeye ve toplulukları çatıştırmaya yönelen kadim bir düşmandır. Ne var ki bu genel düşmanlığın bütün tezahürlerini bir yazıda ele almak mümkün değildir. Biz burada projektörümüzü bizi yakından ilgilendiren hususi bir mecraya çevireceğiz: şeytanın Müslüman toplumlara, ümmetin birliğine, halis dinin kabulüne ve İslam'ın aslı yapısına verdiği zarar.

Şeytanın Savaşı Zihinlerde Başlar?

Şeytan sadece insanı ibadetten, takvadan yahut iffetten uzaklaştırmakla yetinmez; daha büyük ölçekte ortak akli dağıtmak, güven bağlarını kırmak ve dinleri tahrif etmek ister. Onun için en verimli zemin, parçalanmış toplumdur. Birbiriyle çekişen, ortak hakikat zeminini kaybetmiş, her grubun kendi öfkesini ve menfaatinin kutsallaştırdığı topluluklar şeytanın işini kolaylaştırır.

İnsanlar çıkar hesabı ve menfaat çatışmalarıyla bölünebildiği gibi, fikir ve inanç çatışmalarıyla daha derin bölüne-

bilir. İnanç çatışmalarında akıl ile duygu birlikte çalışır. Buna ilahî yardım beklentisi, mukaddes bir dava yürüttüğü hissi ve sevap umudu da eklenince gayretkeşlik çok daha güçlü hale gelir. Bu sebeple din iddiasındaki toplulukların dostluğu da düşmanlığı da çoğu zaman daha şiddetli olur.

Şeytan burada ince bir yöntem izler. Kullandığı insanlara sadece kötülük işletmez; aynı zamanda yaptıkları kötülüğü onlara tatlı gösterir. Öfkelerini meşru, düşmanlıklarını dava haline getirir, intikamlarını adalet gibi sunar. Böylece ifsad edenler "biz ıslah edicileriz" demeye başlarlar.

Düşmanlıkların ilerleyen aşamalarında şeytan için daha verimli bir zemin oluşur. Eski kan davaları, kuşaktan kuşağa aktarılan kinler ve kötü hatıralar birikir. Artık yeni bir çatışma için sebep üretmeye gerek kalmaz; geçmişte dökülen kanlar onun için hazır malzeme olur. Bir neslin işlediği kötülük, sonraki nesillerin öfkesine yakıt olur. Böylece şeytan yalnız bugünü değil, geleceğin hafızasını da işgal eder.

Bu yazı, İslam tarihi boyunca beliren tahrif girişimlerinin ümmetin parçalanmasındaki rolünü ortaya koymakta ve bu sürecin günümüzde farklı suretlerde nasıl devam ettiğini görünür kılmaktadır.

Bu çerçevede, şeytanın ve şeytanlaşmış insanların; toplumsal bölünme, menfaat çatışması, ideolojik kutuplaşma ve nihayet dinî tahrif üzerinden kurdukları uzun vadeli ifsad stratejisi ele alınmaktadır.

Toplumsal Bölünmenin Şeytanî Mantığı Şudur:

Bir toplumu çökertmenin en etkili yolu, onu dışarıdan yıkmadan önce içeriden parçalamaktır. Şeytan, insan nefsindeki fücür damarını bilir; hasedi, kibri, üstünlük tutkusunu ve menfaat hırsını nasıl kışkırtacağını iyi bilir. Bu yüzden farklılıkları hayra vesile kılmak yerine, onları çatışma üreten bir kimlik krizine dönüştürür.

İrk farklılığı, soy bağı, kabile aidiyeti, bölgesel mensubiyet, aile yakınlığı, grup sadakati ve ekonomik menfaat gibi unsurlar hakikatin emrine verilirse toplumsal düzen içinde yerini bulabilir. Fakat şeytan bunları hakikatin üstüne çıkarmaya çalışır. İnsanlar artık "doğru olan nedir?" diye değil, "bizden olan kimdir?" diye düşünmeye başlarlar. Böylece adalet yerini tarafsızlığa bırakır. Hak, kimlikle-

rin arasında boğulur.

Şeytan bir toplumu ilk anda topyekûn inkâra sürükleyemeyebilir. Fakat onu hi-ziplere, kliklere ve öfke kamplarına bölebilirse, hakikatten uzaklaştırma yolunun büyük kısmını kat etmiş olur. Çünkü bir kez parçalanmış topluluk artık ortak bir vicdan gibi davranamaz. Her parça kendi yarasını büyütür, kendi menfaatinin merkeze alır, kendi korkusunu hakikat zanneder. Böyle toplumlarda dışarıdan gelen yönlendirmeler de daha kolay işler.

Menfaatten İdeolojiye: Duygu, Düşmanlık ve Güdülebilir Kitleler

Şeytanın bölme stratejisi sadece menfaat düzeyinde kalmaz; zamanla ideoloji ve inanç düzeyine taşınır. Çünkü menfaat insanı kısa süreli çatışmaya sürükleyebilir, fakat inanç ve ideoloji ona uzun süreli bağlılık, kimlik ve kutsallık duygusu verir. İnsan artık sadece kazanmak için değil, bir anlam uğruna mücadele ettiğine inanmak için savaşıyor. Bu da düşmanlığı derinleştirir.

Şeytanın en etkili yöntemlerinden biri, karşı tarafı sadece rakip değil; mutlak kötü ve yok edilmesi gereken bir unsur gibi göstermektir. Karşı taraf insaniyetten çıkarıldığında, ona yapılan zulüm vicdanda daha az yer bulur.

Ardından kendi grubu kutsanır; eleştirilmez ve seçilmiş görülmeye başlanır. Böylece akıl susar, grup asabiyesi konuşur.

Daha sonra eski kötülükler yeni kötülüklerle sermaye olur. Çünkü savaş bugünün intikam çağrısına dönüşür. Dünnün ihaneti bugünün toplu cezalandırılması gerektirir. Şeytan için bundan daha verimli bir birikim olamaz.

Din Alanında İfsad ve Tefrika Üretimi

Toplumu dini kullanarak bölmek çok daha büyük bir şeytanlıktır. Çünkü bu durumda insan sadece yanlış düşmez; yanlış hak zannetmeye başlar. Günah işlediğini bilen birinin tevbe ihtimali vardır; fakat batılı din diye savunan, sapmayı sadakat sayan insanın geri dönüşü daha zor olur. Şeytanın en büyük başarısı da tam budur: batılı hak gibi yaşatmak.

Dinin dili, sembolleri, aidiyetleri ve uhrevî vaatler kitleleri harekete geçirmek için çok güçlü araçlardır. İnsan Allah'ın davasını yürüttüğünü zannederse daha sert ve daha fedakâr hale gelebilir. Bu sebeple din görüntüsü altında işlenen ifsatlar, sıradan siyasî çekişmelerden çok daha yıkıcı sonuçlar doğurur.

Çözüm, İslam'ı yeniden Allah'ın kitabı ve Rasulü'nün sahih sünneti üzerinden öğrenmek; tevhidi korumak; imanı aslına döndürmek; hakka hak, batıla batıl diyebilmek ve ümmet şuurunu sahih bilgi temelinde yeniden kurmaktır.

Burada "tahrif" terimini özellikle kullanmak gerekir. Çünkü her farklılık yorum farkı değildir. Tevhid zayı olmuştur orada İslam'dan değil, şirkten söz edilir. İman esaslarında inkâr varid olmuşsa orada iman yoktur. Allah'ın ve Rasulü'nün iman olarak tanımadığı yeni inançlar iman sayılmaya başlanmışsa bu itikadî tahriftir. Dini aslı çerçevesinden çıkaran yapılara sadece "farklı yorum" demek, meselenin vahametini örtmek olur.

İslam'ın İlk Büyük Tahrif Girişimleri

İslam tarihindeki ilk büyük tahrif girişimlerinden biri daha Rasulullah (s) hayattayken Müseylime örneğinde görülmüştür. Müseylime'nin, nübüvveti paylaşılabılır bir makam gibi görmesi meselesi sadece bir yalancı peygamberrin küstahlığı değil; ilahî seçimi dünyevî iktidar mantığıyla devralmak isteyen inkârcı zihniyetin açığa çıkmasıdır.

Rasulullah (s)'ın vefatından sonra beliren zekât inkârı hareketi de dinin usulsüz yorumla delinmesine yönelik erken bir teşebbüstür. "Onların mallarından bir sadaka al; bununla onları temizlersin ve arındırırsın..." (Tevbe 9/103) ayetini, "zekâtı yalnız Rasul alırdı; onun vefatıyla bu yükümlülük sona erdi" şeklinde yorumlamak, nassı anlamak değil, nassın içeriğini boşaltmaktır. Bu, açık bir tahrif teşebbüsüdür.

Yalancı peygamberler, zekât inkârcıları ve ridde (dinden çıkanlar) birlikte düşünüldüğünde, bunların basit kabile itaatsizlikleri olmadığı görülür. Bunlar adi isyanlar değil, İslam'ı tahrif ederek devleti ele geçirme senaryolarıydı. Dini ya yeniden tanımlamak ya da kendi hâkimiyet projelerine boyun eğdirecek şekilde kullanmak istiyorlardı.

Hz. Ebû Bekir'in bu harekete karşı gösterdiği kararlılık, yalnız siyasî bir refleks değildir. O, İslam'ın ilk büyük tahrif dalgasıyla mücadele etmiştir. Zekâtı inkâr edenlerle savaşma konusundaki kesin tavır, dinin hükümlerini parça parça aşındırma girişimine karşı ümmetin merkezî direncini temsil eder.

Tarih Boyunca Muharref İslam Tasavvurlarının Çoğalması

Hz. Osman'ın evinin kuşatılması ve evinde şehit edilmesi, ümmet tarihinde yalnız siyasî değil, derin bir ahlâkî eşiğin de aşılması olmuştur. Çünkü burada halifeyi öldürerek devlet düzeni değiştirmeye adanmışlardır.

Bu süreçte Haricî zihniyet belirgin biçimde ortaya çıkmıştır. Haricilik, zahirde dindarlık dili taşısa da özünde tekfir,

katılık ve ümmeti parçalama mantığıdır. En tehlikeli yönlerinden biri, kâfirleri bırakıp Müslümanları hedef alan zihniyettir.

Hz. Ali taraftarlığı iddiasıyla doğan bazı damarlar ise zamanla bambaşka itikadî savrulmalara sürüklenmiştir. Hz. Ali sevgisi, zamanla Hz. Ali'nin bilmediği ve tasvip etmeyeceği inançları taşımaya başlamıştır. Şeytan, sevgi gibi asil bir duyguyu bile yeni bir din üretiminin malzemesine çevirebilmiştir.

Sonraki asırlarda soy, ehlibeyt ve dinî yakınlık söylemleri de siyasî meşruiyet mücadelesinin aracı haline getirilmiş; açık akidevî tahrif örnekleri daha belirgin hale gelmiştir. Şiilik, Bâtınilik, Karimatilik, Haşhaşilik, Hurûfilik ve benzeri akımlar, zahirde İslamî dil kullansalar da çoğu zaman tevhidi, vahyi ve temel din anlayışını içeriden boşaltan sistemler üretmişlerdir. Bu yapılarda din, Allah'ın indirdiği vahiy olmaktan çıkıp seçkin zümrelerin gizli bilgisi yahut liderlerin esrarlı otoritesi haline gelmiştir.

Tasavvuf başlığı altında da ciddi bir muhasebe yapılmalıdır. Maksat, tek cümleyle tasavvufun tamamını hedef almak değildir; fakat tasavvuf adı altında tarih boyunca içine yerleşmiş batınî, vasıta/vesile, hiyerarşik, kutsamacı ve tevhidi zedeleyici damarları görmezden gelmek de mümkün değildir. Özellikle Helenistik sudûr felsefesinin ve kozmik hiyerarşi düşüncesinin İslamî kavramlarla yeniden üretilmesi, tahrifin dikkat çekici örneklerinden biridir. Kutup, gavs, evtad, ebdal gibi yapılar etrafında kurulan metafizik düzenler, Allah ile kul arasına görünmez ama etkili bir kutsallar merdiveni (velâyet hiyerarşisi) yerleştirmiştir. Böylece kullar doğrudan Allah'a yönelmek yerine aradaki velayet sistemlerine bağlanmaya alıştırılmıştır.

Bütün bu tarihî çizgi birlikte düşünüldüğünde, şeytanın ve dostlarının tahrif stratejisi belirginleşir: Yüzyıllar boyunca isimler, sloganlar ve araçlar değişmiş; fakat ana mantık aynı kalmıştır. Dini saf haliyle bırakmamak, ona yeni araçlar, yeni kutsallar, yeni iman ölçülerini ve yeni bağımlılık biçimleri eklemek.

Günümüzde Parçalanmış Ümmet ve "Bence" Putu

Bugünkü parçalanmışlığı sadece tarihî mezhep ayrılıklarıyla açıklamak eksik kalır. Çünkü tefrikanın bugün çok daha fazla alt katmanı vardır. Müslümanlık iddiası taşıyan kitleler içinde, her bir fertte bile tahrif olmuş bilgi kırıntılarından derlenmiş farklı din algıları, ideolojik yönelişler, asabiye tavırları,

lider kültürleri ve modern hayat tortuları iç içe geçmiş durumdadır.

Hakikat ehlini tenzih ederek söylersek; bugün insanların büyük bir kısmının "bence" putu oluşmuş gibidir. Sağlam ve sahih bilginin olmadığı yerde, cahilin "bence"si kadar tehlikeli ne olabilir? Çünkü "bence", delilin yerine geçtiği zaman din, akıl, ahlak ve nihayet toplum bozulur.

Bu sebeple birlik arayışı önce hak bilgide birlik arayışı olmak zorundadır. Kur'an ve sahih sünnetten beslenmeyen, sağlam usulle korunmayan, hevâ ve tarihî tortularla karışmış bir bilgi zemini üzerinde ümmet inşa edilemez. Sloganla kurulan birlik dağılır; batılı da içinde taşıyan birlik ise yeni bir tefrikanın tohumu olur.

Sonuç: Tecdîd, Hâlis Din ve Hak Bilgide Birlik

Müslümanların kurtuluşu yeni hizipler üretmekte, eski hiziplere taassupla sarılmakta ve tahrif edilmiş yapıları uzlaştırma adına meşrulaştırmakta değildir. Çözüm, İslam'ı yeniden Allah'ın kitabı ve Rasulü'nün sahih sünneti üzerinden öğrenmek; tevhidi korumak; imanı aslına döndürmek; hakka hak, batıla batıl diyebilmek ve ümmet şuurunu sahih bilgi temelinde yeniden kurmaktır. Tecdid, dini yeniden icat etmek değil; dini sonradan karışan bulanıklıklardan arındırarak aslına döndürmektir.

Hak bilgide birlik sağlandığında, tefrika üretmeyen mübah alanlarda farklı tercihler elbette olabilir. Her farklılık tefrika değildir. Sorun, hakkın belirlediği sınırlar içindeki tabii çeşitlilik değil; batılın din haline getirilmesi, bu batıl etrafında hizipleşilmesi ve sonra bu hizbin ümmetin yerine geçirilmesidir.

Bugün Müslümanlar dinlerini doğrudan Kur'an ve sahih sünnetten değil de, her hizbin kendi elindekiyle övündüğü tahrifkâr yapılardan öğreniyorsa, Tekâsür sûresini yeniden ve derinden okumak gerekir. Çokluk, hakikatin delili değildir. Kalabalıklar bazen hak üzerinde değil, alışkanlık, taassup, lider kültürü yahut tarihî tortular üzerinde toplanır. O zaman çokluk kurtuluş değil, helak sebebi olur.

Şeytanın ve dostlarının en büyük kazanımı, ümmetin hakikat etrafında birleşmesini engellemek, onu parçalı tutmak ve sonra da her parçaya kendi parçalanmışlığını meşru ve mukaddes gösterebilmektir. Bu oyunu bozmanın yolu, menfaatlerin, asabiyelerin, ideolojilerin, tarihî kinlerin ve tahrif olmuş din algılarının üstüne çıkabilmektir. Birlik istiyorsak önce hak bilgide birleşmeliyiz. Ümmet olmak istiyorsak önce hâlis dine dönmeliyiz. Allah'ın Rasulüne tebliğ ettirdiği katışıksız dine dönülmedikçe, "birlik" sözü çoğu zaman yeni bir hizbin sloganı olarak kalacaktır. Gerçek birlik ise ancak hakikat etrafında mümkündür. Bkz. (Tevbe 9/103; En'âm 6/153; Âl-i İmrân 3/103; Rûm 30/31-32; Tekâsür 102/1-8; Yusuf 12/40; Necm 53/23; Zümer 39/3; Nisâ 4/59)

Merg ber Amerika! Merg ber İsrail!

Şeytan ve dostları, din haline getirdikleri ideolojilerle Vahyin belirlemiş olduğu kutsal değerlere savaş açmış, helal-haram kavramları başta olmak üzere insanoğlunu sınırlayacak tüm hadleri flulaştırarak anlamsız hale getirmektedirler.

İlahi kaynakların bize verdiği bilgi çerçevesinde Allah'a ilk isyan eden ve emrine asi olan varlığın İblis/Şeytan olduğunu biliyoruz. Bu isyanının altında yatan yegane saikin kibir olduğu da son derece aşikar bir şekilde bizlere bildirilmektedir. Dolayısıyla cinlerden olan, şeytanların ağababası İblis, dünyadaki serüvenine Allah'ın emrine karşı çıkmak suretiyle huzurdan aşağılanarak, lanetlenerek kovularak başlamıştır. Kıyamete kadar süre verilenlerden olarak rakibi Ademoğlunu/insanoğlunu azdırmak, yoldan çıkarmak, sapkınlardan kılmak için Allah'ın müstakim kıldığı sıratı üzerinde durarak önden, arkadan, sağdan, soldan sinsi fısıltılarla fısıldayarak onları da kendi akıbetine benzer bir akıbetе duçar kılmak için var gücüyle uğraşmaktadır. Üstelikte insanları Allah ile aldatmakta ve onlara ebedilik vadederek iğvalarıyla yoldan çıkarmakta ve böylece sapmalarını sağlamaktadır. Hemcinsleri ve insanlardan oluşturduğu geniş kadrosuyla yeryüzünde kötülüğü yaymak için gece-gündüz yoğun bir çaba sarfetmektedir. Şirk başta olmak üzere her türlü batıl, muharref dinleri ve ideolojileri empoze ederek Allah'ın hukukuna saldırılar düzenlemektedir. İnsanlara kendi isyanının da esin kaynağı olan kibri telkin ederek tuğyan etmelerini, heva/heveslerini ilah edinmelerini sağlamaktadır. Şeytan ve dostları, imani noktada zayıf, amellerde gerekli hassasiyeti/ehemmiyeti göstermeyip aksaklıklar yaşayan, Allah'ı anmaktan ve Kitabı Keriminden uzak duran, aklını, iradesini ipotek altına vermiş kişileri ağına düşürmek için hedefine koymuştur. Şeytan ve avanesi verdikleri vesveseler ile insanoğlunu yoksulluk ile korkutur, ümitler vadederek boş hayallere, kuruntulara kapılmasını sağlar, yaptıkları günahları, kötü şeyleri allayıp/pullayıp güzel, şir-

rin gösterir. Cinlerden olan şeytan ile ilgili Kerim Kitabımızda onlarca ayeti kerimeler bulunmakta ve onlardan korunmanın yolları tüm detaylarıyla bizlere aktarılmaktadır. Biz insan şeytanlarının yeryüzünü nasıl ifsad edip fesada boğdukları üzerinde duracağız.

Emperyalizm/kolonyalizm yeni dünya düzeninin şeytani en güçlü ideolojisidir. Bu ideolojilerin kuramcıları liberalizm, kapitalizm, laisizm, sekülerizm, feminizm, konformizm, demokrasi gibi ekonomi, siyaset, kültür ve din alanındaki alt kırılımları ile insanları köleleştirmekte, ruhlarını satın alarak bedenlerine ve yaşam alanlarına hükmetmektedirler. Global/evrensel/küresel alanda insanlar üzerinde hegemonya kurup korsanca yöntemlerle insanları sömürmeye çalışan şeytanlaşmış insanlar ve dünyanın her sathına dağılmış yerli işbirlikçileri, oluşturdukları enformasyon, teknolojik anlamda ürettikleri enstrümanların desteği ve bunları geniş kitlelere ulaştırmada kullandıkları medya organları ile şeytani öğretilerini yaymakta, insanları kendi yollarına sevk etme projelerini başarılı bir şekilde uygulamaktadırlar. Emperyalizm işe önce insanın zihnini ve ruhunu sömürmekle başlayarak onları duyarsız, tepkisiz, hatta celladına aşık olacak kadar karakersiz bir hale getirerek edilgen bir pozisyona indirgemektedir. Sonrasında ise arazilerdeki işgalleriyle süreci devam ettirmekte, her türlü zengin kaynaklara ve minerallere el koymaktadır. Bu sömürgeci mantalite mankurtlaştırdıkları insanları israfın ve lüksün egemen olduğu bir hayatı benimsettirerek o şeytani emellerine ulaşmaktadırlar.

Şeytan ve dostları, din haline getirdikleri ideolojilerle Vahyin belirlemiş olduğu kutsal değerlere savaş açmış, helal-haram kavramları başta olmak üzere insanoğlunu sınırlayacak tüm

hadleri flulaştırarak anlamsız hale getirmektedirler. Sentezci bir anlayış ile Firavun ile Musa'yı, Nemrut ile İbrahim'i, Ebu Cehil ile Muhammed'i (as) uzlaştırarak belirleyiciliği ve sınırlayıcılığı olmayan bir din ortaya koyma noktasında çalışmalar yapmakta, paktlar, konsüller kanalıyla oturumlar düzenlemektedirler. Böylece Zina "tatlı kaçamaklar", Riba/faiz "finans kaynağı, kredi", alkol, uyuşturucu "kafayı dağıtıp rahatlatan", kumar "şans oyunu" olarak lanse edilerek sempatik hale getirilmektedir. Tabi bu ara "ruhundan/özünden" koparılmış namaz, oruç, kurban, umre/hac, zekat gibi toplumsal çarpan etkisi sıfırlanmış ritüelleri de ayrıca teşvik etmekte, alan açmaktadırlar. En güçlü propaganda araçları ise başta TV olmak üzere, teknolojinin geliştirdiği internet, bilgisayar, cep telefonu, tablet gibi unsurlardır. Çizgi film, dizi film, sinema, yarışma programları, talk showlar, sosyal medya mecraları ile başta gençler olmak üzere toplumların kahir ekseriyetini esir alıp uyuşturmaktadırlar. "İhtiyaçların sınırsızlığı" temel felsefesi üzerine bina edilen kapitalizm insanoğlunu bir tüketim kölesi olarak görmekte ve ihtiyaçlarını onun adına kendi belirlemektedir. Doğal olarak sürekli tüketen insan ciddi sağlık sorunlarıyla karşılaşmakta ve ne hazindir ki yine aynı ideoloji sağlık sektörünü devreye sokarak yeni kazançların hazırlayarak kendinden geçmektedir. Mekana, eşyaya, zamana bakış açısı da büyük bir dezenformasyona uğratarak değersizleştirilmekte, başta israf olmak üzere, tasadduk, infak, paylaşım gibi mefhumlar anlamsız hale gelmektedir.

Nihayetinde devletler arası dost düşman konseptleri oluşturmaya gelince bunları da kendileri belirleyerek ülkelere yön vermektedirler. Oluşturdukları uluslararası kurum/kuruluşları

Tarihin farklı dönemlerinde yeryüzünü fesada boğan, ekini-harsı yok eden şeytanın iğvasına kapılmış müstekbir tağutlar ve onların dostları olmuştur ve kıyamete dek olmaya da devam edeceklerdir.

“helvadan yapılmış put” mesabesinde gördükleri için işlerine gelmediğinde, çıkarlarına hizmet etmediğinde yemekte ve yok hükmüne indirmektedirler. Savunma-savaş sanayinde ileri teknolojinin tüm imkanlarını kullanarak geliştirdikleri başta ağır silahlar olmak üzere, kitle imha silahları olarak isimlendirilen biyolojik, nükleer ve kimyasal silahlar ile kendilerine biat etmeyen, kafa tutan başta İslam coğrafyası olmak üzere diğer toplulukların yaşadığı bölgeleri işgal etmekte, her türlü işkence, zulüm, tecrit, ambargo, katliam ve soykırımları en acımasız yöntemlerle uygulamaktadırlar. Uluslararası hukukmuş, teamüllermiş, gerekçelermiş, belgelermiş hiçbir bir anda hiçbir anlam ifade etmeyen deyimlere dönüşmüş hiç önemli değil. Yaşadığımız çağın son yarım asrına -ki bizlerinde şahitleri kıldığımız- baktığımızda bunun sahneye konulmuş onlarca örneğini görmekteyiz. Filistin topraklarının tamamı, Gazze, Afganistan, Irak, Libya, Mısır, Suriye, Lübnan, Yemen, Myanmar, Doğu Türkistan, Keşmir ilk akla gelenler. Şimdilerde ise İran.

Takvimler 1979’un şubat ayını gösterdiğinde Ortadoğu’da ABD’nin en sadık müttefiklerinden ve adeta ileri karakolu olarak bilinen, laik/demokratik Şahlık rejimiyle yönetilmekte olan İran’da Ayetullah İmam Humeyni liderliğinde İslami bir devrim gerçekleşiyordu. Tüm dünyada büyük bir şaşkınlık yaratan bu devrim, başta “İslamcılar” olmak üzere mazlum ve müstazaf halklar üzerinde büyük bir heyecana ve bir o kadarda büyük bir sevince mazhar oluyordu. Doğal olarak tüm projeksiyonlar bu ülkeye, devrimi gerçekleştiren kadrolara çevrilmiş ve tüm medya organlarının objektifleri oraya odaklanmıştı. Bu devrim birilerini çok mutlu ederken, doğal olarak birilerinin de çok moralini bozmuş ve bütün hesaplarını alt üst etmişti.

Başta Amerika olmak üzere, varlığını onun varlığına adadığı siyonist İsrail çetesi ve Avrupa’nın neredeyse tamamı uykuda korkunç bir rüya görüyor da uyandıklarında bu kabus bitecekmiş gibi bir haleti ruhiye içerisinde büyük bir kaygı, endişe ve paniğin esiri olmuş bir pozisyonda olayı çözümlemeye, anlamlandırmaya çalışıyorlardı. İlk ayıkan ve kendine gelen ABD, adına “çöl fırtınası” verilen bir operasyonla elçilikte bulunan başta dolar kalıpları olmak üzere bütün kıymetli evraklarını ve adamlarını kurtarmak istemiş ama masadaki hesap arazide darmadağın olduğundan çöle saplanmaktan kurtulamamışlardı. İşte tüm bu hengâmede dünya yeni sloganlar duyuyordu muzaffer İran halkının dilinden dökülen; “Merg ber Amerika! Merg ber İsrail!” “Amerika’ya ölüm! İsrail’e ölüm” veya “Kahrol Amerika! Kahrol İsrail!” İran halkı Amerika’yı ve İsrail’i şeytanlaştırıyor ve ona kahrılar diziyordu. Şeytanı güncelleyerek müşahhaslaştırıyor ve tüm insanları bunların hile, tuzak ve oyunlarına karşı uyarıyorlardı.

Takvimler 2026 yılının 28 şubatını gösterdiğinde tüm dünyanın gözü önünde masada müzakereler devam ederken Şeytanın yeryüzündeki en sadık köleleri çağdaş Firavunlar düğmeye basarak İran’a saldırı emrini veriyorlardı. Yarım asırlık bir planın, programın sonuna gelmiş ve bu süre zarfında her türlü ambargo/tecrit ile zayıf bıraktıkları İran’a başta Ortadoğu ve genelde tüm dünya için “nükleer bir tehdit” iddiasıyla bombardıman başlatılarak geçmişte diğer ülkelerde yaptıkları gibi yakıp-yıkıp, yok etmeye ve insanları alçakça katletmeye başlıyorlardı. Kibir abidesine dönüşmüş bu şeytanlar üç günde işi bitireceklerini ve İran’ı dize getireceklerini hesap ediyorlardı. Ama yine “hesap hatası” yapmışlardı. Yine bataklığa saplanmışlardı. İran çetin ceviz çıkmış ve tüm imkansızlıklarına rağmen “dişe diş, göze göz” mücade-

lesini çok ağır kayıplarına rağmen veriyordu. Bu yazı yazılırken dördüncü haftasına girilen savaşta İran başta siyonist çetenin işgal ettiği topraklarda önemli kazanımlar elde ediyor ve en önemlisi de o topraklarda yaşayan milyonlarca işgalcileri inlerinden çıkamaz hale getiriyordu. Tel Aviv başta olmak üzere Amerikan üsleri ve elçiliklerine düşen her bir füze tüm müminlerin, mazlumların, mustazafların yüreğine bir su serpiyor ve heyecanlandırıyordu. Gazze başta olmak üzere katlettikleri, insanların adeta intikamı alınıyordu. Onurdan, şereften, insanlıktan hiç nasibi kalmamış Trump denen psikopat/manyak müstekbir tağut kendince saplandığı bataklıktan “onurlu(!)” bir çıkış arıyordu. İnşallah saplandıkları bataklıktan çıkamayacak ve yeni işgallerine, katliamlarına bir daha imkan bulamayacakları bir hezimetle tıpkı Afganistan’da olduğu gibi “kuyruklarını kıvrıp” kaçacaklardır.

Tarihin farklı dönemlerinde yeryüzünü fesada boğan, ekini-harsı yok eden şeytanın iğvasına kapılmış müstekbir tağutlar ve onların dostları olmuştur ve kıyamete dek olmaya da devam edeceklerdir. Bunlar vahyin diliyle “Hizbuşşeytan”lardır. Bunlar dostlarını aydınlıktan karanlığa çağırarak ebedi hüsrana uğrayanlardan olmalarını sağlarlar. Birde bunların karşısında her daim İslam’ın izzetini, şerefini, onurunu şahıslarında en güzel şekliyle deruhte etmiş sadece Allah’a kul olan muvahhitler vardır. Bunlarda yine vahyin diliyle “Hizbullah” olanlardır. Allah Azze ve Celle ise bunları karanlıktan aydınlığa ulaştırarak ebedi kurtuluşu erenlerden kılar. İşte önemli olan tarihin her döneminde var olacak bu saflaşmada, ayrışmada, mücadelede kimin nerede durduğudur. Ne mutlu Allah’ın dostları olmayı başarabilenlere vesselam.

YAREN MEKTUPLARI

Ustasını Geçen Çıraklar!

“oğlum, onüç-ondört anahtarı ver/al usta,
oğlum, yat motorun altına/nesi var bir bakıver/olur usta,
oğlum, iyi sık civatayı/sonra sahibi ne der/sıkıyorum usta,
bileğim yettiğince/yüreğim yettiğince/sıkıyorum işte...”

İbrahim Sadri'nin “Buyur Usta” şiiri takılmıştı gözlerime şiir okumalarımda ve ardından, daha önceleri karşılaşmış olduğum kimi durumlarda dikkatimi çeken usta çırak ilişkileri canlanmaya başladı düşüncelerimde. Bu Bağlamda şahit olduğum kimi yansımalar saygılı ve uyumlu iken, kimilerinin de içten içe çatışma sinyalleri verdiğini gözlemlemiştim.

Yeri gelmişken selamların en güzeli ile selam olsun sana da, sanatının hakkını dürüstlük ve hakkaniyet çerçevesinde vererek insan yetiştiren erdem ustalarına ve çıraklarına sevgili dostum. İnsani ilişkilerde yüreklerle dokunabilen, hassasiyet ve hikmetle güzel izler bırakan ustalıklar lütfetsin yüce yaratan cümle insanlığa.

Ne diyorduk sevgili yarenim? Usta ve çırak ilişkilerinden bahsediyorduk değil mi? Her ne kadar “Çırak ustayı geçmezse o sanat ölür.” diye Kelâm-ı Kibar oluşturmuş olsa da insanlar, çıraklar ustasını geçtiği, hele bir de bunu gözüne sokarcasına alenileştirdiği durumlarda sorunlar çıkabiliyor. Kimi ustalar her şeye rağmen “*Kimin çırağı canım!*” edalarıyla bundan hoşnutmuş gibi gözükse de çoğunlukla mutluluk duyulmaz bu durumdan. Öğrettiklerinin kadri bilinsin ve emeğinden dolayı taltif edilsin, itibarını zedeleyecek üstünlük ya da bilgiçlik taslamalardan uzak durulsun istenir haklı olarak ustalar tarafından. Hatta zamanla kendilerine rağmen çırakların tercih edilirlilik durumlarının oluşması halinde alttan alta kıskançlıkların depreşmesi bile kaçınılmaz bir durumdur insan olarak.

Ama öyle bir usta biliyorum ki sevgili yarenim, bütün bu ezberleri bozan tutumuyla istisna tutulmayı hak ediyor gibi geliyor bana. Çünkü o öğütlerine kulak verip kendisine tabi olarak bir şeyler öğrenenlerin kendisinden daha ileri gitmelerinden, öğrendikleri şeyleri uygulamada daha başarılı olmalarından hatta kimi durumlarda emeği inkâr edilerek aşağılanmasından bile sınırsız derecede mutlu olan bir usta. Çünkü

tek mutluluğu öğrettiği şeylerin hayat-ta yer bulması.

Bu usta çıraklarını kendisinden daha ileride görmekten, onların kendi aralarında yeni yeni usta-çırak ilişkileri geliştirip mesleğini doruğa taşıyarak insanlar arasında meşhur olmalarından şaşkınlığa düşse de haz duymaktadır.

Bu öncü ustanın karakter ve kalitesi-ne hayran oldun ve “*Keşke ben de onun gibi olsam*” diye iç geçirdin öyle değil mi değil mi sevgili dostum? İşin doğrusu hedefe doğru olan yılmaz yorulmaz koşusundan dolayı kendisini takdir etmemek, hayran olmamak, kendince ilkeli, ısrarlı ve istikrarlı oluşu, sanatını icra etme konusunda verdiği söze idealist bir şekilde bağlanması, ahdine vefası, görev ve sorumluluk bilinci bakımından takdir etmemek haksızlık olur.

Bu ustanın çırakları lehine ortaya koymuş olduğu akıl almaz özveri, insanda fitraten var olan kıskançlık, bencillik, övülme, takdir edilme duygusu, itibar, sahiplenme hırsı ve benzeri melekelerin işlevlerini tersyüz etmektedir. Hatta insanı içine çektikleri açmazların negatif etkilerini bile sanat icrası idealiyle aşarak çok sıra dışı bir duruş ve müthiş bir başarı öyküsü ortaya koymaktadır değil mi sevgili dostum?

Aslında çok az insanın nefsanî duygularını devre dışı bırakıp bu zor yokuş ve dar geçitleri aşarak böylesi bir kaliteye ulaşabilir diye düşünerek “*Olmaz böyle bir şey, sen hayal kuruyorsun galiba*” dediğini duyar gibi oluyorum.

Var sevgili dostum var, gerçekten de var böyle bir usta. Sinsi bir şekilde nefsimizi, heva ve hevesimizi de ayartarak en zayıf alanlarımız olan duygu ve hislerimizden sızıp şirki, küfrü, nifakı, gaflet ve isyanı özgüven, özgürlük, zevk, safa, mutluluk, başarı, gurur ve benzeri yaldızlı boyalarla boyayarak, kukla etmek istemektedir bizleri kendisine.

Evet ondan; Âlemiyn'in yegâne Rabbi olan yüce Allah(cc)ımızın, (Bak.Fatihah:1-2) O saptırıcıdan bir dürtme, fısıltı, ayartma girişimi geldiğinde hemen

“*Eûzü billâhi min-eş şeytân er-racîm*” diyerek kendisine sığınmamızı öğütlediği (Bak.Fussilet:20) “*Sakin adımlarına uymayın, o kötülüğü ve hayasızlığı emreder.*” (Bak.Nûr:21) dediği, “*O sizin için apaçık bir düşmandır*” (Bak.Yasin:60) diye uyardığı. O lainin kendisini dost/yoldaş edinen insanı İslam'ın Nur'undan inkar ve isyanın karanlığına; İmandan küfre düşüreceğini (Bak.Bakara:257) beyan ederek hakkında kullarını bilgi sahibi kıldığı ama buna rağmen insan soyunun aldanmaktan bir türlü kurtulamadığı o lâin tekebbür ve gurur ustasından bahsediyorum sevgili yarenim. Çünkü Allah(cc)'ın Rahmetinden kovulmuş olan bu lainin (Bak.A'raf:13) dostları, yardımcıları hatta performanslarına bakarak neredeyse kendi şeytanlığından utanmaya sevk edecek şekilde ustasını geçen çırakları hep biz insanların içinden çıkmaktadır.

O lainin elini güçlendiren, sanatını icra etmesini kolaylaştıranlar yani tüm inanç ve inkar yelpazesinde var olan ve (Allah(cc)'ın iradesine karşı derin gafletlerimizle kimi zaman duyarsızlık göstererek kimi zaman büyüklük taslayarak tuğyan etmiş bulunan münafık, müşrik ve kafirler (Bak.Nisa:119) neye ve kime inandığının farkında olmayan gafiller biz insan soyunun mensuplarıdır. Başka bir ifadeyle biz insanlar o lain şeytanın sanatını icra edebileceği ucuz ve pespaye malzemeler gibi kullandırmaktayız kendimizi maalesef.

Biliyor musun sevgili yarenim; Bu ustalık, çıraklık öyküsü öyle durup dururken ve birden bire başlamış bir öykü olmadığı gibi, iblis de aslında imkânsız başarıları bir kahraman değildir. O, tüm varlık ve yokluk âlemini olduğu gibi kendisini de yokluk âleminden çekip çıkararak ibdâ, tasvir ve inşâ ederek yaratan, kâinata yaşamıyla ilgili her türlü nimeti yayıp döşeyerek (Bak.Rahman suresi)yaşatan ve zerreden kurre'ye tüm mükevvenâtın yegâne Rabbi olan Allah(cc)a karşı haddini aşarak istikbara kalkışan (Bak. Sad:74) ukalâ bir şarlatandır.

İblis her ne kadar bilgiçlik taslayarak Rabbinin secde emrine karşı tekeb-bür göstermiş ve akabinde düşmanlık ve insanlık tarihi boyunca sürecek olan bir kavganın fitilini ateşlemişse de (Bak. İsrâ:61-77) insan da fitraten bu kavga da bir yanıyla celladına âşık olan bir saflığın ya da zaafın potansiyelini taşımaktadır içinde. Bir başka ifadeyle yine insandır kendi tercih ve tavırlarıyla celladını emziren bir ana gibi şeytanlaşmış insan müsveddelerini itibar ve güç kazandıran.

Bu şeytani tuzaklara düşerek dünya ve ahiret hayatımızı ziyan etmemek için şeytan ve dostları ile birlikte kendi özümüzde var olan ve iblis ile iş birliği yapmaya her an meyilli bulunan yanlarımızı iyi tanımalı ve yönetmeliyiz.

Çünkü tabir caizse “dakika bir, gol bir” misali insanlık tarihinin ilk aldatılanı ilk insan olan Âdem atamız ve eşi (Bak. Bakara:35-36) ilk kan dökücüsü de yine onun ilk kuşaktan evladı Kabil olmuştur. (Bak. Maide:27-31) O günden bu güne insanlık onurunu kirleten ve insanlık tarihinin yüz karası ne kadar azgınlık, sapkınlık, zalimlik, kan dökücülük, hırsızlık, çapulculuk ve benzeri kalkışma mahsulü pislik varsa bunları icra eden tüm aktörler bu kibir ve taşkınlık ustası melunun insanları içinden pohpohlayarak peydahladığı çıraqlarıdır.

Bu ustalaşmış çıraqlar ellerine geçen her fırsatla birlikte şımararak heva, heves ve nefislerinin arzularına uymayan ve onlara sınırlar çizen ilâhi hudutlara karşı savaş açmak suretiyle şeytanlaşmaktadır. Bu bağlamda ayartma, kandırma ya da baştan çıkarma aparatları olan çağdaşlık, muasır medeniyet, tersyüz edilmiş adalet, demokrasi, laiklik, özgürlük ve benzeri simgeleri maske olarak takmak suretiyle insanlığın inanç ve değerlerini yağmalamaktadırlar.

Unutulmamalıdır ki sevgili yarenim; Bu keşmekeş içerisinde insan yalnız ve korumasız bırakılmamıştır zira Allah(cc) iman edenlerin dostudur, emir, yasak ve tavsiyeler içeren Şeriatıyla onları gaflet ve inkârın karanlıklarından iman ve teslimiyetin huzur veren aydınlığına çıkarır. İnkâr edenlerin dost görünümümlü düşmanı ise şeytan ve onun ayartarak ilâhi kudrete karşı tuğyan ettirmiş, başkaldırmış olduğu Tagutlardır. Onlar da kendilerini dost edinen gafilleri iman ve İslam'ın aydınlık ikliminden kopararak inkâr ve isyanın karanlık bataklarına sürüklerler. İşte bunlar nasibi Nâr-ı Cahim olan zavallılardır ve onlar orada devamlı kalacaklardır. (Bak. Bakara:257)

Çünkü lanetli şeytan bu insanları boş kuruntulara kaptırarak, Allah'ın fitrat ve hayata dair koyduğu hikmet sınırlarını değiştirtecek şekilde, durmadan vaatle bulunup boş ümitler ve sözler vererek aldatmaktadır. Şeytan ve onu dost edinenler apaçık bir ziyan ve

kurtuluşu olmayan cehennemnin yaranı olacaklardır. (Bak. Nisa: 120-121)

Şeytan öyle düzenbaz bir lanetlidir ki inkar ettiremediği kimi insanları da Allah ile O'nun engin merhameti ve affediciliği ile hatta ona daha muttaki bir ibadet yolu imiş gibi ihdas ederek pazarladığı kimi eğilim ve düşüncelerle aldattığı gibi, kendilerinin seçkin kavim olduğu, diğer tüm insanların kendilerine hizmet için yaratıldığı, onların mallarında ve canlarında haklarının olduğu gibi safsatalarla ve benzeri sapkınlıklar fısıldayarak aldatır. (Bak. Lokman:33)

Sevgili yarenim, iman izzetine erecek (Bak. Münafikûn:8) birbirlerinin kardeşi olan Mü'minler (Bak. Hucurat:10) Şeytan ve dostlarının ivga, işgal, dayatma, haksızlık ve zulümlerine karşı kavmi, mezhebi ve benzeri farklılıklarını hikmetli bir şekilde yöneterek bir vücudun organları, bir binanın tuğlaları gibi birbirlerine kenetlenerek dayanışma içerisinde mücadele etmek (Bak. Saf:4) zorundadırlar. Çünkü Mü'minler ancak birbirlerinin dostlarıdır. (Bak. Tevbe:71) Birbirlerine karşı merhametli ve şeytan ve dostlarına karşı ise mesafeli ve şiddetlidirler. (Bak. Fetih:29)

Hatta imana karşı şeytan ve dostlarının muhabbetini tercih edenler anneleri, babaları ve kardeşleri dahi olsa onlara karşı muhabbet besleyip dost edinemezler. (Bak. Tevbe:23)

Denilebilir ki; Her nefsin uyan, her günah işleyen o lainin dostu mu olmaktadır?

Günah işleme hali insani ve fitri bir gerçekliktir. Zira Rabbinin hayat sınavı gereği olarak ilâhi bir programlama ile fitratına fücür/günah işleme ve takva/pişman olarak Rabbe sığınma duygusu nakşedilen nefsin (Bak. Şems:7-8) gerçeğidir. Bundan dolayı şeytanın yapmış olduğu dostluk çağrısına yönelme gerçekleşir. O hal cezbedici ve efsunkâr bir haldir ve her işlenen günah insanı farklı bir lezzet ve heyecan duygusuna doğru sürükler.

Bu durumda günahına pişman olarak nefsin arındıran (Bak. Şems:9) yani her hangi bir günahımızdan sonra Âdem atamız gibi tevbe etmeyi seçen (Bak. Bakara:37) kurtulmuştur. Tam aksine şeytan gibi günah ve taşkınlıklarına mazeretler uydurmaya ve savunmaya başlayarak (Bak. A'raf:12) Nefsin boğup kötülüklerin odağı haline getiren de ziyan etmiş (Bak. Şems:10) o lainin dostu olma yolu olan kaygan zemine girmiş olur ki bu durum günahları, isyan ve taşkınlık haline dönüştürerek insanı şeytanlaştırmış olur.

Dolayısıyla Şeytanlaşmak ile Müslümanlaşmak arasındaki keskin dönemeç ya İblis gibi kibirlenerek ve nefse uyarak hatada ısrarla zillet ya da Âdem gibi hatanın farkına vararak pişman olmak ve tevbeye yönelmek suretiyle izzettir.

Bu bağlamda Allah(cc)'in çizmiş olduğu hudutlar, ilâhi şartlar/Şeriat

kuralları (Bak. Maide:48) yok sayılarak ale-nen işlenen ya da çeşitli yollarla teşvik edilen içki, kumar, zina, arsızlık, yüz-süzlük, teşhircilik, hırsızlık, haksızlık, adaletsizlik, vicdansızlık, gayri İslami düşünce, yönetim ve yönlendirmeler gibi benzeri cinsten haddi aşmalar zikredilebilir. Bu yolla insanların akıl, ruh ve gönül dünyalarına etki etmek suretiyle Allah(cc)'a isyan bağlamında toplumsal taşkınlık, toplumsal inatlaşma ve kalkışmaları organize etmek ve bu alanlarda rol almak da şeytana dostluk ya da kuklalık etmek demektir.

En büyük şeytanlıklardan biri de İslam'ın emniyet altına almak dilediği insanların mal, can, din, akıl ve nesillerine saldıracak şekilde ülkelerine, yaşam alanlarına, inanç ve değerlerine gerek kaba kuvvet, zorbalık gerekse teknoloji vs. gibi imkânları kullanmak suretiyle girilen küresel ifsat ve işgal hareketleridir.

Bu tür kalkışmalar ister tebaası olduğumuz devletimiz veya mensubu olduğumuz milletimiz tarafından isterse dost bildiğimiz güç ve otoriteler tarafından veya çok güçlü olduğuna inandığımız ve şerlerinden korunmak durumunda hissettiğimiz küresel dış güçler tarafından işlensin fark etmez.

Onların yanlarında yer almak, onları savunmak, takdir etmek, mazur ve maruf görmek veya göstermeye çalışmak hali de bir şeytanlaşma veya en hafifinden şeytana dost olma halidir. Unutulmamalıdır ki hizbüşşeytan'a/Allah(cc)'in Vahy-i Kerim çerçevesinde çizmiş olduğu hudutlara, Şeriat-ı İslimiye'ye karşı geliştirilen şeytani düşünce, inanç, yöntem, yönetim, sistem ve benzeri girişimlere taraf olmak (Bak. Mücadele:19) Allah(cc)'a karşı savaş ilan etmektir.

Sevgili yarenim sözün özü odur ki; Müslümanlık iddiasında bulunan Mü'minler olarak nefsimizi, şeytanı ve dostlarını iyi tanımak, ilâhi ilkeleri nefsimiz, ailemiz ve toplumlar üzerinde hâkim kılabilmek için hikmet ve güzel öğütlerle (Bak. Nahl:125) mücadele etmek zorundayız. Zaten inanmayanlar da tâğut'un yani Allah(cc)'a, O'nun indirdiklerine çağdışı sayarak, beğenmeyerek kafa tutan, isyan eden veya onları anlamından saptırarak ifsat etmek suretiyle hayatın içinden söküp atarak yerine beşer aklı sistemler ihdas edenlerin yanında yer alıp onların rızası ve takdiri için savaşırılar.

O halde şeytanın dostlarına karşı inançlı, ikeli ve istikrarlı bir şekilde birbirimize kenetlenerek mücadele etmeliyiz. (Bak. Saf:4) Hiç şüphe yok ki şeytan ve dostlarının kurduğu düzenler Allah(cc)'in kudreti karşısında çok zayıftır. (Bak. Nisâ:76) vesselam. Muhabbetle kal sevgili yarenim.

Apaçık Düşman

(Bir kıssanın insana öğrettikleri)

Melekler başlangıçta Âdemin yaratılışına dair itirazı ortaya koyduklarında kendisine imtihan fırsatı verilen ve iradesini muhtar olarak kullanabilecek bir varlığın eldeki imkânlarla nasıl bir yola evrileceği daha önce örneklenmişti ve bu sebeple ortaya koydukları kanaatte kendilerini haklı görebiliyorlardı.

1. Meleklerin Ön Görüşü ve İnsanlık Tecrübesi

Apaçık, fakat bütün hilelerini, gölgelemeyi ve ayak oyunlarını çok iyi bilen bir düşman. Bunda öncelikli olmanın ve yaşanmışlıkların kendine kazandırdıklarını düşmanca bir şekilde karşı tarafın aleyhine kullanabilecek bir dershane sahibi olmuş bir düşman. Tefsir kitaplarında meleklerin Adem'in (as) yaratılış sahnesinde ileri sürdükleri öngörü "kan dökecekleri ve fesat çıkaracakları" noktasındaydı. Kaynaklar bunun daha önce aynı şekilde yeryüzü sahnesinde teste tabi tutulmuş cin taffesinin ortaya koyduklarından tecrübe edilmiş bilgiler olduğunu söylerler. Bu söylemin detayına inildiği takdirde yaşanmışlıkların sonucu olan bu davranış modellerinin analizleri bu davranışların dayanaklarını ortaya koymayı mümkün kılar. Çünkü artık insan için bu yaşanmışlıkların örneklemeleri görünür olmuş ve değerlendirme imkânı ortaya çıkmıştır.

2. Meleklerin İtirazı ve İlahi Bilginin Üstünlüğü

Melekler başlangıçta Âdemin yaratılışına dair itirazı ortaya koyduklarında kendisine imtihan fırsatı verilen ve iradesini muhtar olarak kullanabilecek bir varlığın eldeki imkânlarla nasıl bir yola evrileceği daha önce örneklenmişti ve bu sebeple ortaya koydukları kanaatte kendilerini haklı görebiliyorlardı. Fakat bilemedikleri şeylerin olduğunu ortaya koyan Mevla, onlara yaşadıkları süreç içinde bilmediklerini göstermek için hazırladığı sahnede detayı ortaya koyacaktı.

3. İnsan Perspektifi ve Tecrübe Sınırı

Şimdi tam da meleklerin bu itirazı sergiledikleri noktada ortaya koydukları "cümleyi itiraziye"ye insan tarafından baktığınızdadatuhafılıkgörünmekteydi. Dünya hayatında benzer sahneler yaşadığında insanların birbirlerine kul-

landıkları bir cümle mevcut: "Nereden biliyorsun bunun böyle olacağını?" Bu cümlede yaşanandan edinilen tecrübe söz konusu; fakat yaratma gücüne sahip olmayanların acziyeti ile malul bir cümle. Çünkü laboratuvarında deney yaparken her zamankinden farklı küçük bir ayrıntı ilavesi ya da noksanı sonucu değiştirebilir. Allah meleklerin geçmiş deneyimlerinde yanılacaklarını bilgi testi sahnesinde ortaya koymuştur.

4. İlahi Dokunuş ve Farklı Sonuçların Mümkünlüğü

Yaratan, kudretiyle bu bilgideki acziyeti bir ayrıntı ile boşa çıkarmış ve onların geçmişte yaşadıkları bir tecrübeyi olayın içine katarak nasıl farklı bir sonuç ortaya çıkaracağını onlara göstermişti. İşin bu bölümünde henüz var olmayan insana bu kıssanın anlatılmasının sebebi de tam bu noktaydı. Allah, olayları kopyalamayla şablonlayarak değerlendirmenin eksik kalabileceğini ve insanın "yapacak bir şey yok" diye işin ucunu bıraktığı noktada küçük bir dokunuşla başka yolların açılacağını örneklemektedir.

5. Bilginin Değeri ve Âdem'in (as) Öğretilmesi

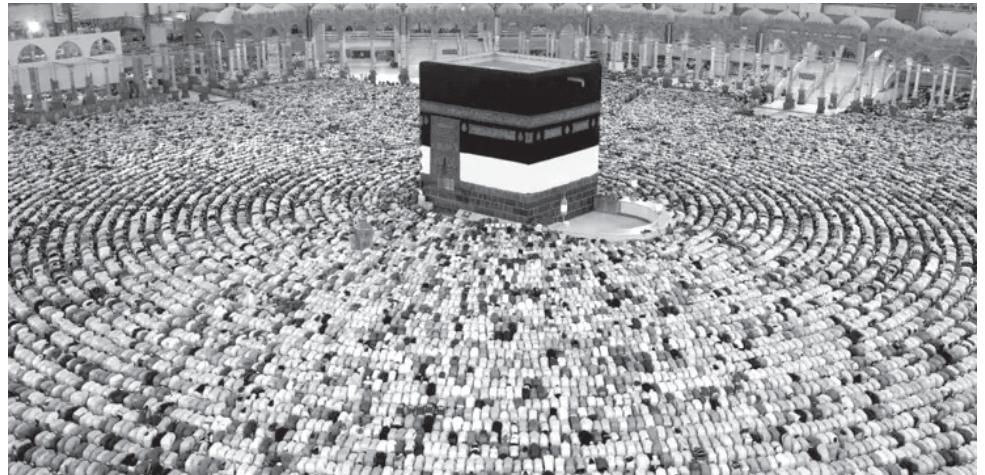
Her ne kadar insan bu sahneyi biz-

zat yaşamamış olsa da artık elinde bir değerlendirme yöntemi olarak yaşamış bir tecrübe mevcuttur. Kur'an'da anlatılan bu sahne bütün insanlığın tecrübesine katkı sağlamak adına mevcuttur. Olay sadece bir kıssayı nakletme maksadına hizmet etmez. Âdemin as şahsında cereyan eden bu tecrübe bütün insanlığın tecrübesidir. Düşünsenize, Âdem (as) kendisine öğretilenlerin henüz ne işe yaradığını bilmediği bir zamanda bildiklerinin meleklerin karşısında ikrar ettirilmesinin ne anlamageldiğindahı bilmemektedir. Bu bilginin melekler tarafından bilinmemesinin ve kendisinin bunları bilmesinin altyapısını dahi bilmemektedir.

Fakat bütün bir insanlık, bu kıssayı okuduğunda onların düşünmedikleri kadar ayrıntıyı düşünme ve ders çıkarma imkanına sahiptir.

6. Bilginin Sınanması ve İnsanın Şımarıklığı Meselesi

Allah (cc), bu sahne sonucunda insanın dünya hayatında sergilediği bilgiçlik gibi bir şımarıklıktan bahsetmemiştir. Yani insan bilmiş olmanın verdiği sahte bir güven bunalımına düşmemiştir. Çünkü yaşanacakların içinde bilginin ne işe yarayacağına dair henüz bir tecrübe yoktur.

Meleklerin o demde ihtimaller dahi-
linde olabilecekler hakkında hüsnü
zan ile düşünce geliştirmekte kısıtlı
kaldıkları görülür.

7. Apaçık Düşman: İblis Kıssası- nın Gösterdikleri

Apaçık düşman meselesi başlık
konusu olduğuna göre meleklerle ya-
şanan bu olaydan ders çıkarmamız
gerektiği gibi düşmanın sergilediği
performansı inceleme ve yol haritası
belirleme konusunda da örneklikler
Âdem-İblis kıssasında mevcuttur.

8. Aldatma Biçimleri: “Allah ile Aldatılma”

Kur’an’ın en temel öğretiler-
inden biri olan “Allah ile alda-
tılma” (Fatır, 5) konusu ilk al-
danmanın gerçekleştiği başlıktır.
Meşhur yasak nimetin yenilmesi me-
selesinde temel dayanak kılınan “ebe-
dilik” vurgusunda Allah ile aldatılma
gerçekleşmiştir.

9. Şeytan’ın Yöntemi ve Adım Adım Vesvese

Şeytanın ilk kurduğu cümleler
tamamen tuzak ve insanın hevası-
nı kışkırtıcı nitelikteydi. Bu anla-
tım bize bir kerede gerçekleşmiş gibi
görünse de Âdem’in bir çırpıda tu-
zağa düştüğünü düşünmemeliyiz.
Şeytan bu konuyu işlemek için iyi bir
çalışma yapmış olabilir; Âdem’den ge-
len her itiraza yeni tuzaklarla karşılık
vermiş olabilir.

10. Ebedilik Vurgusu ve Yasak Meyvenin Psikolojisi

Şeytan ne demişti? “Allah sizin
burada ebedî kalarak melekleşme-
nizi istemiyor, onun için bu meyve-

yi yemeyi size yasakladı.” (A’râf 20)
Oysa yasaklanmış meyvenin yenil-
mesi, içinde bulunulan nimetten tard
edilmeyi mucip kılacaktı.

Şeytanın önermesinde yanlış bir
özendirme mevcuttur. Ayrıca insanın
ebedilik, melekleşme gibi gerçeklikle-
rin mahiyetine dair nasıl bir bilgi bi-
rikimi mevcut idi ki, böyle bir konuya
talepkâr davrandı? Âdeme verilen bilgi
çerçevesinde mi yoksa mevcut çevresel
şartlardan mı böyle bir bilgiye erişim
sağlanmış oldu?

11. Yasağın Bozulmasının Sonuç- ları

Yasaklanmış bir şeyden nasıl
hayır çıkabilirdi? Yasaklanan ni-
metin yenilmesi hâlin bozulma-
sı için başlangıç noktası olmuştu.
İnsana verilen fakat aktif olmayan bazı
özellikler, bu yasağın delinmesiyle or-
taya çıkmıştı.

12. Şeytanın İsteddiği Zemin

Şeytan tam da bunu istiyor-
du. Çünkü insanın çoğalması ve al-
datılacak zeminlerin genişlemesi
için dünya sahnesine ihtiyaç vardı.
“Şeytan, kendilerinden ‘örtülüp giz-
lenen çirkin yerlerini’ açığa çıkarmak
için onlara vesvese verdi.” (A’râf 20)

Ayrıca ifsadın çoğaltılabilmesi,
emirlerin ve yasakların çoğalması ile
mümkün olacaktı. Bir yasağın delin-
mesi Âdem ve soyunu cennetten kov-
durttu, acaba birçok sınanmanın ola-
cağı zeminde nasıl bir saptırma fur-
yası gerçekleştirilebilirdi?

İnsanın dünyaya tenzili rütbe edil-
mesi, şeytanı kıs kıs güldürmüş ve
saptırılma potansiyeli yüksek insanın
dalaletle düşürülmesi için eş ovuştur-

rulmasına sebep olmuştur.

Sonuç

Âdem-İblis kıssası üzerinden akta-
rılan bu sahneler, insanın varlık serü-
veninde hangi temel yanlışlarla kar-
şılaşılabileceğini ve apaçık düşmanın
hangi yöntemlerle insana yaklaşılabile-
ceğini gözler önüne sermektedir. Me-
leklerin ön görüşünden ilahî bilginin
üstünlüğüne, insanın sınırlı tecrübe-
sinden şeytanın adım adım kurduğu
tuzaklara kadar her bir örnek, insana
kendi yolculuğunda dikkat etmesi ge-
reken noktaları öğretir.

Bu kıssa, insanın bilginin değeriyle
sorumluluk arasındaki bağı anlama-
sı gerektiğini; kazanılan her nimetin
aynı zamanda bir imtihan vesilesi ol-
duğunu hatırlatır. Şeytanın kullandığı
aldatma biçimleri ve “ebedilik” vur-
gusu, insanın zaafalarını nasıl istismar
edebileceğini gösteren kalıcı örnekler-
dir. Yasağın delinmesiyle ortaya çıkan
sonuçlar da insanın iradesi, nefis ter-
biyesi ve dünya hayatındaki yolculuğu
için derin bir ibret sahnesi sunar.

Sonuç olarak, apaçık düşmanın
varlığı, insanı korkutmak için değil;
bilinçlendirmek ve düşmana karşı do-
nanım sahibi olmak içindir. Bu kıssa,
insana hem kendi zayıflıklarını hem
de ilahî rehberliğin gücünü hatırla-
tır. İnsan, şayet Rabbinden aldığı yol
göstericiliğe sarılır ve şeytanın adım
adım işleyen yöntemlerini tanırsa, al-
datılmanın önüne geçebilir ve yaratılış
gayesine uygun bir yaşam sürdürebilir.
Bu nedenle kıssa, sadece bir tarihî olay
değil; insanın her gün yeniden karşı-
laştığı imtihanların bir özeti mahiye-
tindedir.

Şeytan Ne İş Yapar

Cahili hareketlerin gerçek lideri ve belirleyicisi Şeytandır. Müslümanların karşısında Firavun, Nemrut ve Ebu Cehil veya bunların güncel versiyonları Trump, Bush, Netanyahu, Clinton, Putin, Chi vs. gibi müstekbirler gözükse de, bu müstekbirlerin bağlı olduğu lider şeytandır.

-Şeytan ne demektir? Şeytan kimdir? Onu bize kim tanıtmıştır? Şeytanın mesleği nedir? Kaç adet şeytan vardır? Görünen ve görünmeyen şeytanlar var mıdır? Şeytana karşı duruşumuz ne olmalıdır? Şeytanı nasıl tanıyabiliriz?

-Şeytan, Kur'an'da Allah tarafından tanımı yapılan ve tüm eylemleri bize ayrıntılı bir şekilde beyan edilen Kur'anı bir kavramdır. Arapça Uzak olmak, muhalefet etmek, toprağa girmek, ipe bağlamak manasına gelen Şetane kelimesinden gelir. "Haset şeytandır, gadap / kırgınlık şeytandır." (Rağib El-İsfahani, Müfredat)

-Şeytanı niçin tanımalıyız? Hak yolda bulunmak ve Hak yolda yaşamak için sadece Hak'kı bilmek yeterli değildir. Ne var ki Hak'kı bilmelerine rağmen batıldan gafil olan birçok insan, isteyerek veya istemeyerek gafil oldukları batıla düşmektedirler. Bu nedenledir ki müslümanlar için hidayet rehberi olan Kur'an-ı Kerim, Hak'tan bahsederken batıla karşı ilgisiz kalmamakta, Hak'kı anlatırken batılın gerçek çehresini de açıklamaktadır. Allah'ın varlığına inanan müslümanların, Allah'ın varlığına inandıkları gibi şeytanın da varlığına inanmaları tanımları ve varolan bu şeytana karşı uyanık olmaları gerekmektedir.

-Öncelikle bilmemiz gereken husus, cahili sistemlerin hareketlerine yön veren müstekbirler olsa da, cahili hareketlerin gerçek lideri ve belirleyicisi Şeytandır. Müslümanların karşısında Firavun, Nemrut ve Ebu Cehil veya bunların güncel versiyonları Trump, Bush, Netanyahu, Clinton, Putin, Chi vs. gibi müstekbirler gözükse de, bu müstekbirlerin bağlı olduğu lider şeytandır. Firavunların ölmesine karşın, firavunluğun yaşaması bu nedenledir. Çünkü ölen ve öldüren firavunlardır, Firavunluğa davet eden şeytan ise yaşamaktadır. Şeytan her dönemde kendisine uşaklık yapabilecek yeni kişilikler

yeni şahıslar yeni dostlar bulabilmekte ve bu insanımsı yaratıkları şeytani istekleri istikametinde kullanmaktadır. Çeşitli hastalıklara karşı savaş açan doktorların, bu hastalığa neden olan mikropları bilmeleri ve bu mikropları tanımları nasıl gerekli ise, küfre karşı savaş açan müslümanların da, küfre davet eden şeytanı ve küfre sebep olan şeytani fikirleri bilmeleri gerekmektedir. Bundan dolayı konuyu çok dağıtmadan kısa ve özlü olarak yüce Kitabımız Kur'an'da şeytan ve özellikleri nasıl tanıtılmakta görelim.

-Birçok ayette şeytanın azgın, sinisi, yanıltıcı ve kışkırtıcı olduğu haber verilmekte, hile ve aldatmalara dikkat çekilmekte, ondan uzak durulması emredilmekte, şerrinden Allah'a sığınmanın gereği vurgulanmaktadır. İslâm dini, şeytanın insanlar üzerinde mutlak mânada hâkimiyeti bulunduğu ve onlara istediğini yaptırdığı şeklindeki bir anlayışı reddeder. Çünkü Kur'an'da şeytanın gücünün sınırlı, hile ve tuzaklarının zayıf olduğu haber verilmektedir. Ancak şeytanlaşmış insanlar tarafından buna ilaveten güç te kullanılmaktadır. "İman edenler, Allah yolunda savaşırlar. İnkâr edenler de tâğût yolunda savaşırlar. O hâlde, siz şeytanın dostlarına karşı savaşın. Şüphesiz şeytanın hilesi zayıftır." (Nisa:76) Şeytanın bütün mahareti insanları tahrik etmek ve kendi yoluna çağırmaktan ibarettir. İş bitirilince şeytan da diyecek ki: "Şüphesiz Allah, size gerçek olanı söz verdi. Ben de size söz verdim ama yalancı çıktım. Zaten benim sizi zorlayacak bir gücüm yoktu. Ben sadece sizi çağırdım, siz de hemen bana geliverdiniz. O hâlde beni kınamayın, kendinizi kınayın. Artık ben sizi kurtaramam, siz de beni kurtaramazsınız. Şüphesiz ben, daha önce sizin, beni Allah'a ortak koşmanızı kabul etmişim. Şüphesiz, zalimlere elem dolu bir azap vardır." (İbrahim 14/22)

-Şeytan kelimesinin, ateşle ve Allah'ın rahmetinden uzak olmakla ilgili

manası vardır. Şeytan, ateşle öfkenin bir ifadesidir. Şeytanın evinin öfke olduğu söylenmiştir. İnsanlara da ateş dolayısıyla öfkeli. Şeytan kelimesinin "İP" anlamı da vardır. İpin iki ucunun birbirinden uzak olması dolayısıyla ipe şeytan ismi verilmiştir. Şeytan, Allah'ın rahmetinden uzak demektir.

-Bizim bilgimizin kaynağı Kur'an'dır, vahiydir. O halde bizim ezeli ve ebedi düşmanımız olduğunu öğrendiğimiz şeytanı Allah'ın Kitabından tanıyalım. Şeytana uymadan şeytanlaşmadan şeytanın dostlarından nasıl korunarak güzel bir hayat sürmemiz gerektiğini Rabbimizin kelimadan öğrenebiliriz.

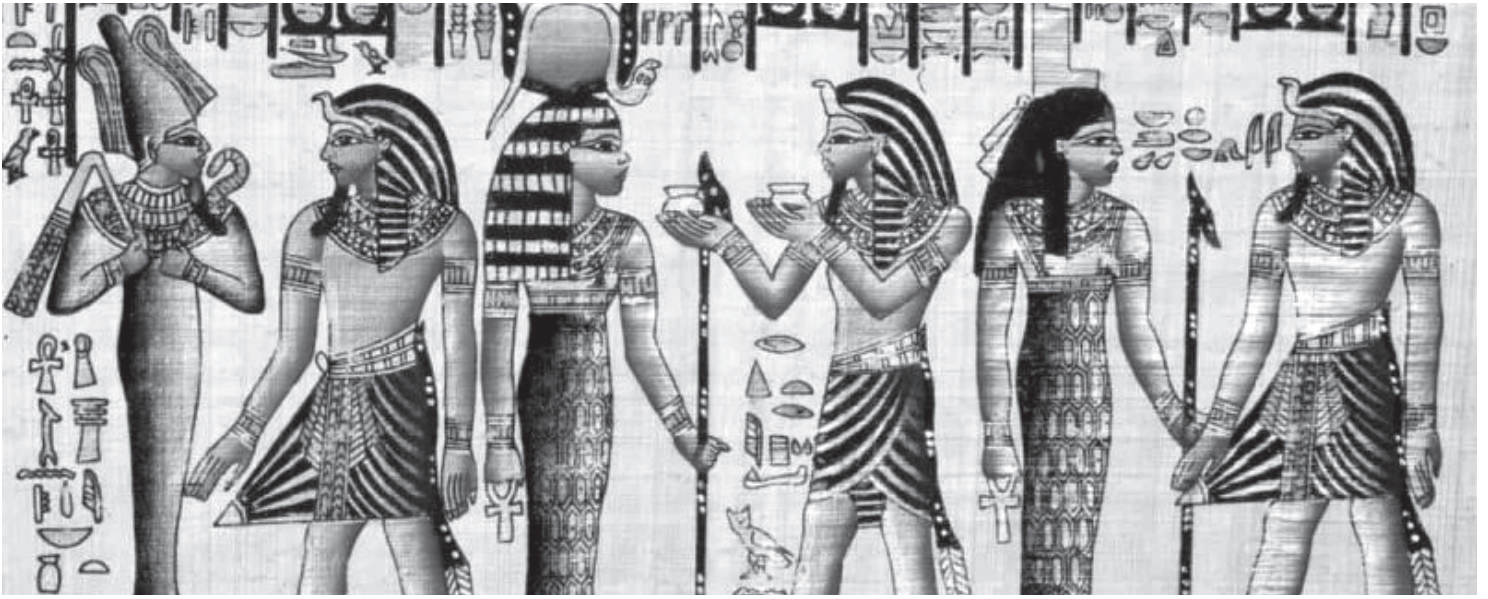
"Kur'an, kovulmuş şeytanın sözü değildir." (Tekvir:25)

"O Kur'an'ı şeytanlar indirmemiştir". (Şuara:210) Kur'an Allah kelamıdır, insan sözü değildir.

"Kur'an okuduğun zaman, kovulmuş şeytandan Allah'a sığın". (Nahl:98) Kuran okumaya araştırmaya incelemeye Euzubillehimineşşeytanirracim Bismillahirrahmenirrahim diyerek başla. İşlerinin niyeti başı ortası sonu hep Allah adına Allah için Onun rızasını kazanmak için olmalıdır.

"Eğer şeytandan bir kışkırtma seni dürterse, hemen Allah'a sığın. Şüphesiz O, hakkıyla işitendir, hakkıyla bilendir." (Araf:200) "Şüphesiz yok ki Allah'a karşı gelmekten sakınanlar, kendilerine şeytandan bir vesvese dokunduğu zaman iyice düşünürler (derhal Allah'ı hatırlarlar da) sonra hemen gözlerini açarlar." (Araf:201) Hemen Allah'a sığınmak gerekir.

"Nihayet şeytan ona vesvese verip şöyle dedi: "Ey Âdem! Sana ebedilik ağacını ve yok olmayan bir saltanatı göstereyim mi?" (Taha:120) Şeytanın yaklaşım metodlarından ilki ve en önemlisidir. İnsanoğlu fitraten ölmek istemez, ölümsüzlüğü bulma arayışı ile ömrü geçmektedir. Ama sonuçta ölümlüdür. Onun için AN'yı yaşamaya,

An'ın hakkını vermeye çalışmak, uzun hayallere kapılmamak gerekir.

“İman edenlerle karşılaştıkları zaman, “İnadık” derler. Fakat şeytanlarıyla (münafık dostlarıyla) yalnız kaldıkları zaman, “Şüphesiz, biz sizinle beraberiz. Biz ancak onlarla alay ediyoruz” derler. (Bakara:14) Münafıklık alametleri Şeytanın fikri ve her kim münafıklık alametlerini üzerinde taşıyorsa o şeytandır.

“Ey insanlar! Yeryüzündeki şeylerin helâl ve temiz olanlarından yiye! Şeytanın izinden yürümeyin. Çünkü o sizin için apaçık bir düşmandır.” (Bakara:168) Şeytan yeryüzündeki yiyecekleri helal haram ayırımı yapmaksızın yenilmeyi teşvik etmektedir ama Rabbimiz sınırları belirlenmiş Helal ve temiz olanın yenilmesini emretmektedir.

“Ey iman edenler! Hepiniz topluca barış ve güvenliğe (İslâm'a) girin. Şeytanın adımlarını izlemeyin. Çünkü o, size apaçık bir düşmandır.” (Bakara:208). İnsanlar ya İslâm'a girer kurtulur veya hangi şeytani kişi kurum sistem ve yapıya uyarsa uysun farketmez, Allah'ın nizamından başka bir nizama tabi olursa Şeytanın yoluna girer ve helak olur.

“Ey iman edenler! Şeytanın adımlarına uymayın. Kim şeytanın adımlarına uyarsa, bilsin ki o hayâsızlığı ve kötülüğü emreder. Eğer Allah'ın size lütfu ve merhameti olmasaydı, sizden hiçbiriniz asla temize çıkamazdı. Fakat Allah, dilediği kimseyi tertemiz kılar. Allah, hakkıyla işitendir, hakkıyla bilendir.” (Nur:21) Ayet çok net, kötülüğün ve hayasızlığın kaynağı şeytandır. Tüm kötülüklerden ve hayasızlıktan uzak durmamız gerekir.

“O şeytan sizi ancak kendi dostlarından korkutuyor. Onlardan korkmayın, eğer mü'min iseniz, benden

korkun.” (Ali İmran:175). Şeytanın ayartmalarına uyan insanlar ve cinler şeytanlaşmış ve şeytanın vazifeli birer neferi olmuş demektir. Şeytanın emir kulu olanlar insanların üzerinde tahakküm kurmaktadır.

“Bunlar, mallarını insanlara gösteriş için harcayan, Allah'a ve ahiret gününe de inanmayan kimselerdir. Şeytan kimin arkadaşı olursa, o ne kötü arkadaştır”. (Nisa:38). Malını nereden kazandığına nereye ve nasıl harcadığına dikkat etmeyen şeytanın yolunda harcamış demektir. Şeytan çok kötü bir arkadaştır.

“(Ey Muhammed!) Sana indirilen Kur'an'a ve senden önce indirilene inandıklarını iddia edenleri görmüyor musun? Tâğût'u tanımamaları kendilerine emrolunduğu hâlde, onun önünde muhakeme olmak istiyorlar. Şeytan da onları derin bir sapıklığa düşürmek istiyor.” (Nisa:60). Otorite olarak ya Allah'ı ve onun elçisi olan Allah Rasülünü kabul ederler veya Tağutun (Allaha tuğyan eden ve Allahtan gayrı tüm otoritelerin sistemlerin ortak adı) kulu ve kölesi olurlar.

-Şeytan “Onları mutlaka saptıracağım, mutlaka onları kuruntulara sokacağım ve onlara emredeceğim de (putlara adak için) hayvanların kulaklarını yaracaklar. Yine onlara emredeceğim de Allah'ın yarattığını değiştirecekler.” Kim Allah'ı bırakıp da şeytanı dost edinirse, şüphesiz o apaçık bir hüsrana düşmüştür.” (Nisa: 119) Bu durum fitrata müdahale hususundaki her durumu kapsar. Cinsiyetsizlik, LGBT-İ, GDO vs.

“Şeytan onlara (birçok) vaatte bulunur ve onları kuruntulara sürükler. Oysa şeytan, ancak aldatmak için onlara vaatte bulunuyor.” (Nisa.120) Kuruntular ah kuruntular.

“Ey iman edenler! (Akli örten) içki

(uyuşturucu ve benzeri şeyler), kumar, dikili taşlar ve fal okları ancak, şeytan işi birer pisliktir. Onlardan kaçının ki kurtuluşa eresiniz.” (Maide:90)

“Şeytan, içki ve kumarla, ancak aranızda düşmanlık ve kin sokmak; sizi Allah'ı anmaktan ve namazdan alıkoymak ister. Artık vazgeçiyor musunuz?” (Maide:91). Toplumda içki ve Kumar ve neticeleri malum.

“İşte böylece biz her peygambere insan ve cin şeytanlarını düşman kıldık. Bunlar aldatmak için birbirlerine yalızlı laflar fısıldarlar. Rabbin dileseydi, bunu yapamazlardı. O hâlde, onları iftiralılarıyla baş başa bırak.” (Enam:112) Söze değil amele bakmamız, söylenene değil yapılamaz itibar etmemiz gerek.

“Üzerine Allah adı anılmayan (hayvan)lardan yemeyin. Çünkü bu şekilde davranış fasıklıktır. Bir de şeytanlar kendi dostlarına sizinle mücadele etmeleri için mutlaka fısıldarlar. Onlara boyun eğerseniz şüphesiz siz de Allah'a ortak koşmuş olursunuz.” (Enam;121). Yemenin de, sözün de sınırı vardır.

“Derken şeytan, kendilerinden gizlenmiş olan avret yerlerini onlara açmak için kendilerine vesvese verdi ve dedi ki: “Rabbiniz size bu ağacı ancak, melek olmayasınız, ya da (cennette) ebedî kalacaklardan olmayasınız diye yasakladı.” (A'raf: 20) Mahremiyet cinsellik ve şehvet insanoğlunun en büyük tuzağıdır. 2026 yılında Siyonist şeytanlığın dünya liderlerini kendi amaçları için kullandıkları ve hepsini köle gibi kullandıkları EPSTEİN ADASI ve orada olanların sadece bir kısmının basına sızması insanoğlunun düştüğü adiliği, iğrençliği, aşağılığı, vahşiliği gözler önüne sermektedir. Bilmek ve uzak durmak gerekir.

“Kendilerine, “Allah'ın indirdiğine uyun” denildiği zaman, “Hayır, biz babalarımızı üzerinde bulduğumuz şeye

uyarız” derler. Şeytan, kendilerini cehennem azabına çağırıyor olsa da mı? (Lokman:21). Tahkiki hiçbir okuma inceleme araştırma sorgulama yapmadan körü körüne bir yerlere bağlananlar, statükocular genelde içinde bulundukları sistemin dışında bir hale giremezler, yanıltıcı boğulurlar.

“Babası, şöyle dedi: “Yavrucuğum! Rüyanı kardeşlerine anlatma. Yoksa, sana tuzak kurarlar. Çünkü şeytan, insanın apaçık düşmanıdır.” (Yusuf:5). Şeytanın işi insanları birbirlerine düşürmek ve tuzak kurmaktır. Şeytana uyanlar da bu tuzağı uyarlar.

“Allah’a andolsun, senden önceki ümmetlere peygamberler gönderdik. Fakat şeytan onlara işlerini güzel gösterdi. O, bugün de onların dostudur ve onlar için elem dolu bir azap vardır.” (Nahl:63)

“Çünkü saçıp savuranlar şeytanların kardeşleridir. Şeytan ise Rabbine karşı çok nankörlük etmiştir.” (İsra:27). Nereden nasıl kazanacağımıza da nereye harcayacağımıza da karar veren Allah ve Rasülüdür.

“Kullarıma söyle: (İnsanlara karşı) en güzel sözü söylesinler. Çünkü şeytan aralarını bozar. Çünkü şeytan insanın apaçık bir düşmanıdır.” (İsra:53). Allah kelamından onun ilkelerinin Rasülü’nün uygulamasının dışında bir sözde eylemde olmamalıdır.

“Babacığım! Şeytana tapma! Çünkü şeytan Rahmân’a isyankâr olmuştur.” (Meryem:44). Hz. İbrahim (AS) örneğinde olduğu gibi en yakınımız olsa da en güzel en kibar şekilde uyarılarımızı yapmamız gerekir.

“Babacığım! Doğrusu ben, sana, çok esirgeyici Rahmân tarafından bir azabın dokunmasından, böylece şeytana bir dost olmandan korkuyorum.” (Meryem:45)

“Kâfirlerin başına, onları sürekli (günaha) tahrik eden şeytanları gönderdiğimizizi görmedin mi?” (Meryem:83)

“İnsanlardan kimi vardır ki, hiçbir bilgisi olmadığı hâlde, Allah hakkında tartışmaya girer ve her azgın şeytanın ardına düşer.” (Hac:3). Cahille tartışmadan kaçının. Hakkı doğruyu her yerde anlatın.

“Münafıkların durumu ise tıpkı şeytanın durumu gibidir. Çünkü şeytan insana, “İnkâr et” der; insan inkâr edince de, “Şüphesiz ben senden uzayım. Çünkü ben âlemlerin Rabbi olan Allah’tan korkarım” der. (Haşr:16). Münafıklığın alametleri nelerdir? Konuştuğunda yalan söyler, Sözünde durmaz, Emanete hıyanet eder. Bu özellikler kimde varsa onda şeytani

özellik var demektir.

“O kötü fısıltılar iman edenleri üzme için ancak şeytandan kaynaklanmaktadır. Oysa şeytan, Allah’ın izni olmadıkça, mü’minlere hiçbir zarar verebilecek değildir. Öyle ise mü’minler ancak Allah’a tevekkül etsinler.” (Mücadele:10). Fayda veren de Zarar veren de sadece Allah’tır.

“Şeytan onları hâkimiyeti altına alıp kendilerine Allah’ı anmayı unutturmuştur. İşte onlar şeytanın taraftarıdır. İyi bilin ki, şeytanın tarafında olanlar ziyana uğrayanların ta kendileridir.” (Mücadele:19)

“Onun ve kavminin, Allah’ı bırakıp güneşe taptıklarını gördüm. Şeytan, onlara yaptıklarını süslü göstermiş ve böylece onları yoldan çıkarmış. Bu yüzden de onlar doğru yolu bulamıyorlar.” (Neml:24) Şeytan her ne söylerse her ne yaparsa her ne fısıldarsa yaptığını çok güzel! Bir şekilde sunar. Sunulan her şey kişiye hoş, güzel, faydalı, kârlı gözükür ama iyi analiz edip aldanmamak gerekir.

“Kim, Rahmân’ın Zikri’ni görmezlikten gelirse, biz onun başına bir şeytan sararız. Artık o, onun ayrılmaz dostudur.” (Zuhuruf:36). Merhamet sahibi olan sadece Rahman ve rahim olan Allah’tır. Zikri Kurandır.

“Şüphesiz şeytan sizin için bir düşmandır. Öyle ise (siz de) onu düşman tanıyın. O, kendi taraftarlarını ancak alevli ateşe girecek kimselerden olma-ya çağırır.” (Fatır:6) Müslüman tarafsız olamaz.

“Ey Âdemoğulları! Ben, size, şeytana kulluk etmeyin. Çünkü o, sizin için apaçık bir düşmandır. Bana kulluk edin. İşte bu dosdoğru yoldur, diye emretmedim mi?” (Yasin:60-61). Şeytana kulluğun nasıl yapıldığını tüm ayrıntılarıyla öğrenmek bilmek gerekir. Yoksa her an ayak kayabilir.

“Gece, gündüz, güneş ve ay Allah’ın varlığının delillerindendir. Güneşe ve aya secde etmeyin. Eğer gerçekten Allah’a kulluk ediyorsanız, onları yaratan Allah’a secde edin.” (Fussilet:37). Kulluk edilmesi gereken de, secde edilmesi gereken de sadece her şeyin yaratıcısı olan Allahü Teala’dır.

“Sonra (pusu kurup) onlara önlerinden, arkalarından, sağlarından ve sollarından sokulacağım ve sen onların çoğunu şükreden (kimse)ler bulamayacaksın.” A’raf:17

-Şeytan Sırat-ı müstakimde bulunmaktadır. Ancak sırat-ı müstakimde bulunma gayesi Rabbimizin rızasını kazanmak için değil, bu doğru yoldaki müslümanları saptırmaya çalışmak ve onları bu yoldan uzaklaştırmak için-

dir. Şeytan doğru yolda bulunmasına rağmen, doğru yolun doğru yolcusu değildir.

-Sıratı Müstakim üzerindeki Bir müslümanın arkasında; Galu bela denilen, Allah (c.c.)’in varlığını ve birliğini tasdik ve İkrar etmesi, geçmiş dünya tarihi ve ataları, yaratılışı, yaşadığı dünya hayatı ve yapmış olduğu ameller bulunmaktadır. Müslümanın önünde; yaşayacağı dünya hayatı, ölüm, kabir, kıyamet, haşır, mahşer, hesap, cehennem ve cennet vardır. Müslümanın sağında, yapmış olduğu iyilikler ve Rabbimizin yapılmasını emrettiği hayırlı, ameller vardır. Müslümanın solunda ise yapmış olduğu kötülükler ve Rabbimizin yapılmasını yasakladığı ameller bulunmaktadır. Şeytan, insanlara bu dört yönden de yaklaşacağını ifade etmektedir. Bu ifadeden şunları anlayabiliriz. Şeytan sol taraftan yanaşamadığı insanlara, sağdan, önden ve arkadan yanaşacaktır. Arkadan ve sol taraftan yanaşamadığı insanlara, önden ve sağdan yanaşacaktır. Önden, arkadan ve soldan yanaşamadığı insanlara (ki bunlar seçkin Müslümanlardır) sağ taraftan yanaşacaktır. Şeytan yaratılıştan, ontolojik inkarla başlar ateizm gibi. Seni kim yarattı, niçin yarattı, kendiliğinden oldu vs. bu durumu aşamazsa madem yarattı şirk koşturmam gerekir der deizm, komünizm, demokrasi, sosyalizm, faşizm vs. öyle saptırır. Kişiler nasıl yaşayacağına kendisi karar verir denildiği zaman insan kendini ilahlaştırmış demektir. Şeytan bazen de iyilik tarafından yaklaşıp senin doğru giden istikametini hızlandırır yolda yanına yoldaşını sokar, zamanından önce doğum yaptırır veya yaptığını başa kaktırır, riya sokar vs. ameli boşa gönderir. Soldan yaklaşarak hep olumsuz hep karamsar ümitsizlik ve korku verir. Bu şekillerde seni yolundan istikametinden saptırır.

Garip olan dünyadaki sömürü çarklarını sömürenler değil, sömürülenler çevirmektedir. Günümüz firavunları bu durumu çok iyi görüp kullanmaktadır. Firavunlara itaat eden ve kulluk yapan bu zavallılar, firavunlarda gördükleri ve ürtükleri gücün, kendi kulluklarından kaynaklandığını idrak edemezler. Halbuki firavunların sahip oldukları güç, bu kölelerin gücüdür. Günümüz firavunları, hükmettikleri bu kölelerin gücü ile ayakta durmakta ve kölelerden aldıkları bu güç ile kölelere hükümedebilmektedirler.

Netice olarak tuzağa düşmemek ve hedefe ulaşmak için şeytanı ve şeytanın metodlarını iyi tanımamız gerekir. Vesselam.

Fücur ile Takva Arasında: Şeytan ve İnsan

İnsanlık tarihi biraz da kötülüğün tarihidir. Medeniyetler yükselir, şehirler kurulur, hukuklar yazılır; fakat insanın içindeki karanlık bütünüyle ortadan kalkmaz. Bazen bir savaşın içinde, bazen bir ideolojinin gölgesinde, bazen de gündelik hayatın sıradan anlarında yüzünü gösterir. Bu yüzden kötülük meselesi yalnızca ahlâkın değil; dinin, felsefenin ve psikolojinin de en eski sorularından biridir.

Kötülük, insanlıkla birlikte var olan bir mefhum. Kadim kıssaya göre Kabil'den tevellüt edegelen çaresiz bir hastalık. "Hastalık" edebî olsun diye takılmış bir sıfat değil; Kur'an'da kıskançlık bir hastalık olarak tarif edilir. Haset ise onun daha iflah olmaz seviyesidir ki ondan korunmayı gerektirir; nitekim bunun için dua buyrulur, dimağlarımıza teveccühen iki sûre bahşedilir. İnsanlık tarihinin ilk cinayeti, aynı zamanda kötülüğün ilk aynasıdır.

Peki aynı kandan, candan; hatta "belâ" diyen ruhtan yaratılmış insan nasıl canavar kesilir?

Kötülük ve Teodise Tartışması

Kötülük, bir disiplin konusu olmadan ve akademik çalışmaların öncesinde, teodise sorgulaması ile karşımıza çıkar. İlk elden Hristiyan din adamları, kötülüğün Tanrı tarafından yaratılıp yaratılmadığı yahut kadiri mutlak olanın kötülüğü yok edemeyeceği sorularıyla boğuşur. Politeist dinlerde ise kötülüğe kanunsal bir güç atfedilerek bir denge kurulmaya çalışılır. Mitolojik anlatıların hemen hepsinde kötülüğün azmettiricisi tanrısal bir figürdür.

İslam dini konuya daha teknik yaklaşmış; tevhid akidesi gereği kötülüğe bağımsız bir güç atfetmemiştir. Fakat bir ayartıcı olarak şeytan vasfedilmiştir. Bu vasfedilen şeytan olgusu, psikanalitik açıdan araştırıldığında kanaatimce oldukça verimli bir çalışma alanı ortaya koyacaktır.

Fakat tam burada bir es vermek; meseleyi yalnızca dinler açısından değil, 19. yüzyıldan günümüze yapılmış kötülük üzerine çalışmalar açısından da ele almak ilginç olabilir.

Kötülüğün Sıradanlığı ve Modern Felsefe

19. yüzyıldan itibaren kötülük meselesi yalnızca teolojik bir sorgulama olmaktan çıkarak insanın toplumsal ve

siyasal örgütlenmesinin de bir problemi hâline gelir. Modern çağın savaşları, soykırımları ve kitlesel şiddeti karşısında filozoflar kötülüğün yalnızca şeytani bir iradeye mi yoksa insanın sıradan eylemlerine mi dayandığını yeniden düşünmek zorunda kalır. Bu noktada siyaset filozofu Hannah Arendt'in ortaya attığı "kötülüğün sıradanlığı" tezi dikkat çekicidir. Arendt'in dikkat çektiği şey, kötülüğün çoğu zaman dramatik değil, bürokratik oluşudur. Arendt'e göre modern çağın büyük felaketleri her zaman canavarca niyetlerden doğmaz; çoğu zaman görevini yaptığını düşünen sıradan insanların düşünmeyi askıya aldığı anlarda ortaya çıkar. Ona göre kötülük bazen bir iblisin kışkırtmasından çok, insanın kendi vicdaniyla arasına koyduğu mesafede filizlenir. Böylece kötülük yalnızca metafizik bir problem değil, aynı zamanda düşünme ve sorumluluk meselesi hâline gelir.

Öte yandan Friedrich Nietzsche, kötülük meselesini bambaşka bir açıdan ele alır. Ona göre "iyi" ve "kötü" dediğimiz şeyler mutlak kategoriler değil; tarih boyunca güç ilişkileri içinde şekillenmiş değerlerdir. Ahlâkın kendisi bile zaman zaman bir iktidar diline dönüşebilir. Böyle bakıldığında kötülük yalnızca bireysel bir zaaf değil, aynı zamanda değer sistemlerinin ve toplumsal yapıların ürettiği bir olgudur.

Kötülüğün Deneysel Gösterimi

Modern psikoloji, kötülüğün sıradan insan davranışı içinde nasıl ortaya çıkabildiğini deneysel olarak göstermiştir. Sosyal psikolog Philip Zimbardo'nun 1971 yılında yürüttüğü Stanford Hapishane Deneyi bu bakımdan oldukça çarpıcıdır. Deneyde gönüllü üniversite öğrencileri rastgele biçimde iki gruba ayrılmıştır: "gardiyanlar" ve "mahkûmlar". Stanford Üniversitesi'nin bodrum katında gerçek bir hapishaneyi andıran bir ortam hazırlanmış; gardiyanlara düzeni sağlama yetkisi verilmiş, mahkûmlar ise numaralarla çağrılan ve kişisel kimlikleri silikleştirilen bireyler hâline getirilmiştir. Deneyin başlangıcında her şey yalnızca bir rol oyununa benzerken, birkaç gün içinde dengeler değişmeye başlamıştır. Gardiyan rolündeki öğrenciler giderek daha sert, aşağılayıcı ve otoriter dav-

ranışlar sergilemiş; mahkûm rolündekiler ise psikolojik olarak çökmeye başlamıştır. Planlanan iki haftalık deney, ortaya çıkan ağır psikolojik etkiler nedeniyle altıncı günde durdurulmak zorunda kalmıştır. Bu deney, insanın yalnızca kişisel karakteriyle değil, bulunduğu rol, otorite ve ortam tarafından da dönüştürülebildiğini gösterir. Başka bir deyişle kötülük bazen istisnai bir karakterin değil, belirli şartların sıradan insanlarda ortaya çıkardığı bir davranış biçimi olabilir.

İslam Düşüncesi ve Takva Bilinci

Bütün bu tartışmalar bizi yeniden kadim soruya götürür: İnsan neden kötülük yapar?

İslam düşünürleri bu soruya farklı fakat dikkat çekici bir çerçeve sunar. Gazali'ye göre insanın içinde hem meleklerle hem de hayvanlara benzeyen yönler vardır. Nefis, arzular ve öfke insanı aşağı çekebilir; akıl ve vicdan ise onu yüceltebilir. Bu yüzden kötülük insanın yaratılışında zorunlu bir kader değil, daha çok nefis ile akıl arasındaki dengenin bozulmasıdır. İnsan hangi tarafı beslerse o taraf ağır basar.

Nitekim Kur'an'da Şems Suresi'nin sekizinci ayetinde şöyle buyrulur: "Fe elhemehâ fucûrahâ ve takvâhâ." Yani insana hem fücuru hem de takvayı tanıyabilecek bir kabiliyet verilmiştir. Devam eden ayetler ise meselelerin en kritik tarafını ortaya koyar: "Kad efleha men zekkâhâ." "Ve kad hâbe men dessâhâ." Nefsini arındıran kesinlikle kurtuluşa ermiştir; onu günahlarla boğan ise kesinlikle ziyana uğramıştır. Yani 8. ayette Allah'ın insana hem iyiliği hem kötülüğü tanıttığı söylenirken, bu devam ayetlerinde sorumluluğun insanda olduğu vurgulanır. Başarı, içimizdeki o potansiyel iyiliği (takvayı) seçip nefsimizi eğitmekten geçer. Bu yüzden İslam düşüncesinde kötülük yalnızca bir suç değil, aynı zamanda bir terbiye meselesidir. Asıl mücadele dış dünyayla değil, insanın kendi iç dünyasıyla verdiği mücadeledir. Ve nihayetinde insanı kötülüktan alıkoyacak olan şey, yalnızca yasa ya da korku değil; kendi vicdaniyla kurduğu sahici muhasebedir.

Zulüm İle Abad Olanın

Sondan başlamış da olabilir hayat. Zalim, şeytan ve cehennem olduğu için bir sahnesinde tac ile tahttır araç, diğerinde sükut ile bakıştır zulüm. Mazlumdur, melektir, cennettir dertler belki de sana ateş görünen nimettir ölüm.

Öncelik sonralık, iyi kötü, kevn fesad vb. Birbirini takip eden durumlar olmakla maruftur. Sebeplerin ya da sonuçların gerçekleşme aşamasında nasıl aracılık ettiğimiz mesuliyet sahamızı belirler. Yapabilecekken yapmadıklarımız ile yapmamamız gerekirken yaptıklarımız hayat yolculuğunun istasyonlarıdır. Kimse kalıcı değildir istasyonda, konaklama olmaz, oyalanma olmaz. Menzili maksuda erecek olanlar, gidecekleri yolun uzunluğunu ve meşakkatini peşinen kabul etmişlerdir. Bu durum zorluklara tahammül gücünü artırır, dava bilincini besler. Gaflette olanın azabı, âgâh olanın ecri artar. Zira yolculuk esas vuslat nasiptir.

Muhabbet var olmanın sadece ön şartı değil asli unsurudur. Mayası tutmayan hiçbir iş devamlılık göstermez. Zahiren kolay elde edilenin elden çıkışı da kolaydır. Hay vermiştir Hu'ya gitmiştir. Rüzgârı fanidir bu dünyanın, es geçer, eser geçer. Kırar, sürükler ama sonu vardır ne gam. Sevgiyle, inançla temeli atılan ve muhafaza edilen sistemler gelip geçici hadiselerle aldandarak tüm gücünü israf edip mecalsiz

kalmazlar. Gücün emrinde olanlar, nefsiemmarenin kahramanları ise kısa vadedeki saltanatlarını kâr saymanın gafleti içerisindeyler. Onların varlığıyla güç devşirenler de hakikat güneşi doğduğunda buzdan heykeller gibi eriyecektir. ABCD fark etmez isimlerdir. Mesele bu rollerin oynadığı oyunda kişinin kendine verilen imtihan kâğıdını doldurmasıdır. İki cennet olmayacak ama burada bahtıyla barışık olan "gibi" mutluluğunu yaşarken bahtına küsenler asıl cennetin ancak umut ve gayretle mümkün olduğunu bilecektir.

Sondan başlamış da olabilir hayat. Zalim, şeytan ve cehennem olduğu için bir sahnesinde tac ile tahttır araç, diğerinde sükut ile bakıştır zulüm. Mazlumdur, melektir, cennettir dertler belki de sana ateş görünen nimettir ölüm. Bana eşyanın hakikatini göster, diyen Efendiler Efendisi yakınından uzağına bu dünyanın geçiciliğine işaret etmiş ve ona uygun bir hayat sürmüştür. Zalim, topla tüfekte elde edilen bir sıfat değil yanı başındaki kalbe dokunan kötü niyettir. Cihat alınan

mesafeyle değil verilen muhabbetle ölçülür. Mazluma sahip çıkacaksa elimizi yakına uzatarak veya yakından el çekmeye başlayarak "Bismillah !" diyeceğiz. Şahsiyetimizle aktif bir iyi olarak zalime karşı duracağız. Ona yardım da budur. İnsanın her şartta iyi olması ve muhabbet tohumunun çiçek açması ufkunda iki cihanı görebilenlerin kârıdır. Ve iyilik kime yapılırsa yapılsın en çok kendine iyi gelir.

Hakta zerre olanların şerde zirve olanlardan öğreneceği tek şey zulüm, önünde sonunda onları vuracaktır. İhmal etmeyen Allah (cc) imhal eder de süreci bırakmış, sonuca aldanmıştır gafil. Büyük zalimler en fazla dünyanın safasını sürse de ahirinde acınacak hâlde olmaktan kurtulamayacaktır. Gönül huzuru ile başlayan cennet iklimi ise burada dikilen ve dalları rızaya dokunan Tuba ağacı gibidir. Abad olmak için abid olmak güzeldir vesse lam. Muktedir olduğu en küçük alanda yapabildiği kadar zulmedenin ağız dolusu hamaseti de tepki gösterdiği zalimlerden büyüktür.

Peygamber ve Ehl-i Beyt Sevdalısı Bir Şair

Aşağıda kısa hayat hikâyesini aktaracağım Merhum Kemal Edip Kürkçüoğlu'nun ismi aşına olmasına rağmen ne, kim olduğu konusunda ne de, hayat hikâyesi ve eserleri konusunda hiçbir bilgim yoktu. Ta ki bu Ramazan ayında onun yazdığını sadece bir beytini radyodan duyduğum bir naat'ı şerifle beraber onun yazılış hikâyesini dinleyinceye kadar. Eskiden beri Haz, Peygamberi ve onun sevgisini işleyen bir nazım türü olan Naatlara karşı özel ilgim vardı. Hele aşk ve sevgiyle yazılan naatlar hemen kendini belli eder birkaç mısra okunduktan sonra tamamını okumadan veya dinlemeden bırakamazdım. Biraz araştırmadan sonra naatın tamamına ulaştım. Dili zamanımız insanına biraz eski gibi gelse de benim için çok da anlaşılabilir değildi. Ama okunurken kişinin dimağında bıraktığı o ahenkli musiki, ses ve tını bile hiç anlaşılmadan okunduğunda bile güzel duygular uyandıracak kadar güzel geldi bana. Bu arada hayırlı bir tesadüf (tevacuk) oldu. Bahsini ettiğim naatın tam metnini araştırırken aynı müellifin bir de Hz Hüseyin (r.a) ın Kerbela da şehadeti hakkında 1964 yılı muharreminde kaleme aldığı müteker-rir/tekrar eden muhammes/beşli meşhur mersiyesine/ağıt (Maktel-i Hüseyin) rastladım. O da diğeri kadar güzel ve etkileyici bir şaheserdi. Bu mersiye o kadar beğenilmiş ki bestelenmiş ve gazel formunda okunmuş. Özellikle muharrem ayı gelince İstanbul'da yapılan mevlit törenlerinde bu mersiye-nin en azından birkaç bendini okumak adet halini almıştı.

Peki, bu kadar güzel bulduğumuz eserler neden diğer meşhur naatlar gibi (ehli dışında kimseler tarafından da) tanınıp okunmamış ve yaygınlaşmamış. Bu sonunun cevabı şairin hayat hikâyesinde gizli. Zira Merhum Kürkçüoğlu. Ömrünü yitik mirasımıza ulaşmamız için feda eden mütevazı kahramanlardan biri. Türkçeyi devrinde onun kadar arı duru ve akıcı bir şekilde kullanabilen şairlerin sayısının çok az olmasına rağmen ne kendisi ne de eserleri hakkında konuşulmasını, tanınmayı ve bilinmeyi, istememiş. Merhum şairin melâmî meşrep bir yapısı varmış. O yüzden ber-hayat

iken (yaşarken/hayattayken) şiirlerini "yüz okuyup bir yazmalı" diyerek bastırmamış. Kitaplaştırmayı yayınlamamıştı. Kemal mahlasıyla yazdığı birçok şiiri de sadece dostlarına yazdığı mektuplarda kalmış maalesef. Neden-se kendisi mahdud sayıda şiiri dışındakilerin yayınlanmasına da pek sıcak bakmamış. Şiirlerinin bir kısmı da vefatından sonra yayınlanmıştır.

İşte bu sebeptendir ki bende, belki benim okurken duyduğum sevinci sizler de yaşarsınız diye Kemal Edip Kürkçüoğlu'nun kısa biyografisiyle beraber bence şaheser niteliğindeki bu iki eserini sizlerle paylaşmak istedim.

Kısa Hayat Hikayesi

Urfa'da doğdu. Babası, Osmanlı Meclis-i Meb'ûsanı Urfa temsilcisi Ömer Edib Bey, annesi, İstanbul Tem-yiz Mahkemesi üyelerinden Eğinli Ahmed Nazif Bey'in kızı Sıdika Hanım'dır. Abdülkâdir-i Geylânî soyundan ve Urfa'nın Kürkçüoğulları adıyla tanınmış eski bir ailesindendir. Aile adının soyadı olarak kullanılması yasaklandığı için soyadı kanununun ardından bir müddet Ünsel soyadı-yla anılmışsa da 1950'den sonra Kürkçüoğlu soyadını aldı. Urfa'da İrfâniye Mektebi'nde başladığı ilk öğrenimini İstanbul'da Menbaulırfan Mektebi'nde bitirdi. Urfa Rüşdiyesi'nde ve İstanbul'da Vefâ Sultânîsi'nde okudu (1919). İstanbul Dârülmualimîn-i Âliyesi'nden mezun oldu (1924). Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi Klasik Şark Dilleri Bölümünü bitirdi. Edebî bilgisini babasına, amcası şair Osman Remzi ile Ali Emîrî Efendi'ye borçlu olduğunu söyleyen Kemal Edip, bir taraftan cami derslerine devam ederek dinî konularda kendini yetiştirirken özel hocalardan da faydalanıp Fransızca, Arapça ve Farsça öğrendi; İngilizce'sini geliştirdi. Naim Hazım Onat ve M. Necati Lugal gibi hocalardan istifade etti.

İlk mektep muallimliğiyle başladığı mesleğini İstanbul Maarif Müdürlüğü'nde şef müfettiş (1935), ilk tedrisat müfettişliği, orta ve liselerde tarih ve edebiyat hocalığı, Millî Eğitim Bakanlığı Hususi Mektepler Dairesi müdür

muavinliği gibi görevlerle bilhassa fa-külte ve yüksek okullarda zaman zaman idarecilik yaparak vefatına kadar sürdürdü. Üniversite hocalığı Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi Kütüphanesi müdürlüğüyle başladı; burada paleo-grafi, Ankara İlahiyat Fakültesi'nde İslâm dini esasları ve tasavvuf tarihi dersleri okuttu. Millî Eğitim Bakanlığı müfettişliği, Tâlim ve Terbiye Dairesi üyeliği, Din Eğitim ve Öğretimi Dairesi müdürlüğü yaptı. Gazi Eğitim Enstitüsü Fransızca ve Türkçe bölümlerinde edebiyat dersi verdi. İstanbul Yüksek İslâm Enstitüsü müdürlüğünü tedvirle görevlendirilirdi (11 Mayıs 1960). Burada tasavvuf tarihi derslerini okuttu (Şubat 1961 Bir müddet Konya Yüksek İslâm Enstitüsü'nde ders verdi. Millî Eğitim Bakanlığı müfettişi iken yaş haddinden emekliye ayrıldı (12 Haziran 1968). 1969-1972 yılları arasında İstanbul Yüksek İslâm Enstitüsü'nde İslâmî Türk edebiyatı derslerini okuttu. 1966 baharında İstanbul'a yerleşen Kemal Edip 15 Nisan 1977'de burada vefat etti. Kabri Zincirlikuyu Mezarlığı'ndadır.

Hastalığı ve Naatın Yazılış Hikayesi

Önemli Not: Bu tür anlatıların/hikayelerin gerçekten ve tam olarak anlatıldığı gibi yaşanıp yaşanmadığı (anlatının vakıya uygunluğu) konusunda sadece yaşayanlar ve olaylara birinci elden tanık olanlar bilgi sahibidir. Olaylar anlatıldığı gibi yaşanmış olabilir de olmayabilir de. Yani yazıya aktarılırken edebî kaygılarla bir takım eklemeler ve süslemelerin olması her zaman mümkündür. Fakat üçüncü şahıslar tarafından tam olarak anlaşılması hiçbir zaman mümkün olmayacak bir şey var ki o da, hasta da olsa peygamber aşığı bir insanın ölmeden önce son bir isteğini tüm samimiyetiyle rabbine niyaz etmesidir.

Köy köy, şehir şehir gezip yaptığı hocalık hizmeti Edip Bey'in bedenini haylice yıpratmış; Yılların ağır yükünün de verdiği yorgunluk sebebiyle yer yer nükseden bazı hastalıklar artık toplanıp bütün bedenini kaplamıştı. Geçirdiği şiddetli ağrılar üzerine hastaneye kaldırıldı. Hastanede yapılan

ayrıntılı tetkikler sonucu da kanserin bütün bedenini sar-
dığı anlaşıldı. Doktorlar tedavi için artık çok geç olduğunu,
yapılacak bir şey olmadığını hastayı eve götürüp son günle-
rini ailesi ve sevenleriyle birlikte geçirmesinin çok daha iyi
olacağını ailesine tavsiye etti. Bu kara haberle yıkılan aile
ne kadar metaneti korumaya çalışsalar ve bu haberi Kemâl
Edîb Bey'den gizli tutmaya çalışsalar da göz ve gönül aynası-
na yansıyan hüznün ile hakikat akisleri ifşâ oluyordu. Anlaşı-
lan artık canını, canana teslim etme vakti gelmişti.

Ömrü boyunca Hz Peygamber 'i anlatan şiirleri, naatları
ve edebiyatı binlerce talebeye anlatmış ve sevdirmişti. Her
alanda çok başarılı şiirler yazmasına rağmen, yazdığı şiirle-
rin bir şiirde eksiklik vardı sanki. O da yüce nebiye ithaf ede-
bileceği, bir naata henüz başlamıştı ve hemen bitecek gibi
de görünmüyordu. Doktorlardan izin istedi refakatçilerin
yardımıyla kalkıp bir güzel abdest aldı, iki rekat namaz kıldı.
Namazdan sonra ellerini yüce yaratana açıp "Allah'ım, Pey-
gamberim için yazmaya başladığım şu naati tamamlamayı
nasib et, sonra huzuruna al" diye niyazda bulundu. Bu dua-
nın bereketi ile vücudundaki ağrılar dinmiş bir güç ve zinde-
lik gelmişti. İnandırıcı gibi değil ama bu hali yaklaşık yedi sene
kadar devam etti. O da bu yedi sene süresince yazdığı natı
şerifi adeta nakış nakış işledi. Her hecesini kilim dokur gibi,
bir sanat eseri gibi işledi.

Kemâl Edîb Kürkçüoğlu, na'tını tamamladıktan Umreye
gidecek olan dostu ve arkadaşı Ömer Kirazoğlu'na verdi ve
ondan Medine'ye Peygamberlerin Serveri'ni ziyarete gitti-
ğinde "Yâ Rasûlullâh, ümmetinden günahkâr Kemâl'in size
hediyesidir" diyerek Huzur-ı Nebî'de bu naati okumasını rica
etti. Dostu ve arkadaşı naatı okudu çok duygulandı ve Seve
seve bu isteğini yerine getirmeyi kabul etti. Umreye varıp
vecd içinde salât ve selâm getirerek naatı kısık sesle huzuru
kabri Nebî'de okudu, okuduğu her beyitte gözlerinden
yaşlar dökülüyordu. Naatı okuduktan sonra, okuduğu sa-
ati kâğıdın alk köşesine not edip Ravza-ı Mutahhara'dan
ayrılıp emaneti yerine ulaştırmanın rahatlığıyla, kaldıkları
otele döndüler. Otele vardıklarında naatı Hz Peygamberin
kabri başında okuduğunu haber vermek için Kemâl Edîb
Kürkçüoğlu'nu aradığında, telefona ağlamaklı sesle Kemâl
Edîb Bey'in evladı çıktı. Ömer Kirazoğlu, konuşmakta zor-
luk çeken delikanlıya, Kemâl Edîb Bey'i sordu. Telefondaki
evladı babasının az önce (vefat saatini bildirerek) vefat etti-
ğini söyledi. Ömer Kirazoğlu dona kalıp, elindeki "naat şu
saatte okudu" notuna baktığında, tam naatını bitirdiği anda
Kemâl Edîb Bey'in ruhunu teslim ettiğini görünce hayret
içinde kaldı. Allah, biricik sevgili peygamberine bu kadar
muhabbet duyan kulunun duasını bu şekilde kabul buyur-
muş, bu kulun hediyesini sevgilisine kavuşturmuştu.

Şimdide naatı ve mersiyesinden bir kısmı istifadeleriniz
için buraya tadımlık ölçüsünde koyuyorum. Yer darlığı sebe-
biyle tamamını ve günümüz Türkçesine uyarlanmış şeklini
de nasip olursa başka zamana erteleyelim . Ama dileyen
dostlara özel olarak gönderebilirim.

Na't

Ebediyyen sevecek cân onu cânân olarak
Şart-ı peymân olarak, hüccet-i îmân olarak

Tanırım ben yalnız Hazret-i Fahr'ür-Rusülü
Gönül iklimine şâhenşeh-i zîşân olarak

Yeter âyetleri Kur'an'ın eğer lâzımsa
Rif'at-i zâtının i'lâmına burhân olarak

Öyle bir menbâ-ı ihsân ü keremdir ki ona
Katre hâlinde giden gelmede ummân olarak

Yüz süren südde-i dergâhına, bir zerre iken
Feyz alıp dönmede hurşîd-i dırahşân olarak

Cah lâzımsa eğer âşık-ı hasret-keşine
Elverir kulluğu her vechile unvân olarak

Koklayan bastığı me'mûn ü mübârek hâki
Nefhasından yitirir kendini sekrân olarak

Kalır Allâh, onu hoşnûd kılından hoşnûd
Affı kâfildir onun müjde-i gufrân olarak

Yâr-ı gar eyledi Sıddîk'ı seçip hicrette
Nesl-i Hâşim var iken mazhar-i rûchân olarak

Saldı ün her yana Faruk, ona îmân getirip
Farık-ı hikmet-i mektûme-i Furkân olarak

"Feseyekfîkehümullah"* ile Zinnûreyn'i
Kıldı ma'rûf-i cihan, Câmi-i Kur'an olarak

Kerbela Mersiyesi/Maktel'i Hüseyin

Geçdi bir yıl yine bir mâh-ı muharrem geldi
Söyle ey bâd-ı sabâ söyle Huseynim nerede
Göze nem gönle elem her yana mâtem geldi
Söyle ey bâd-ı sabâ söyle Huseynim nerede
Kurratü'l Ayn-i Rasulü's-sakaleynim nerede

Kerbelâ kerb ü belâ kahr u anâ meydânı
Ona kim kıydı zebûn etdi kim ol sultânı
Götürür hufre-i isyâna şu hâl insânı
Söyle ey bâd-ı sabâ söyle Huseynim nerede
Kurratü'l ayn-i Rasulü's-sakaleynim nerede

Lutfedip verme haber Fâtımatü'z Zehrâ'ya
Melekûtun boğar âfâkını vâveylâya
Getirir belki tezelzül mele-i a'lâya
Söyle ey bâd-ı sabâ söyle Huseynim nerede
Kurratü'l ayn-i Rasulü's-sakaleynim nerede

Ne için kasd-i ciğergâh-ı Betûl eylediler
Rûh-i peygamber-i zîşânı melûl eylediler
Burc-i îmânı yıkıp küfrü kabûl eylediler
Söyle ey bâd-ı sabâ söyle Huseynim nerede
Kurratü'l Ayn-i Rasulü's-sakaleynim nerede

Anı derler ki o gün Şimr-i la'în etdi şehîd
Dedi sükkân-ı semâvât çekip âh-ı medîd
"Le'anallahu yezîden ve 'alâ âl-i yezîd"
Söyle ey bâd-ı sabâ söyle Huseynim nerede
Kurratü'l Ayn-i Rasulü's-sakaleynim nerede

İyi ya da İyi'de Kalmak

İyi bir tabiata sahip olan insanoğlu için en temel konu bu fitratı koruyup korumadığıdır. Buna da insanın yeryüzündeki imtihanı diyoruz. Doğası iyi olan insan bu doğasına sahip çıkıp “insan kalabiliyor” mu yoksa “kötü”ye mi yönlendiriyor? Şeytanın insana müdahalesi tam da bu noktada devreye girer.

İyi ve şeyin doğası, iyi ve şeyin tabiatı, iyi ve şeyin fitratı, iyi ve şeyin ideası... Doğa, fitrat, tabiat; şeyi şey yapan şey. İnsan için düşündüğümüzde: İnsanı insan kılan, değişmeyen, insanın üzerinde bina olduğu ve ancak içinde olan öz. Şeciye'nin yani şahsiyetin, kimliğin oluşumdaki temel öge.

İnsan, doğasının/ tabiatının an be an inşasının görünümünden ibarettir. Görünen- görüngü- söz konusu inşanın dışa vurumu yani tezahürüdür. Tezahür; olanın dışa vurumu; ancak olduğu haliyle- ne ise o- mi görünüyor yoksa o şekilde mi görülüyor- dışarıdan bir bakış- orası karışık.

İyi kötünün, şerrin, fesadın, çirkinliğin zıddı mı yoksa bizatihi kendisi midir? Bazı şeyleri daha iyi anlamak için zıddından ya da karşıtından bakmak önem arz edebilir; ancak bazı şeyler vardır ki anlamları sadece kendilerinde mukimdir, zıtları yoktur: Allah, din, iman, hayat, ışık, sevgi, saygı ve benzeri daha çok da olumlu değerler. Bunları tam ve doğru idrak etmek istiyorsak, zıtlıklarından değil, onları tabiatlarından anlamamız gerekir.

Buradan hareketle “iyi” nedir, sorusuna: Kötü, çirkin, şer vs. olmayandır, diyemiyoruz. Dahası böyle dememiz doğru cevap değildir; eksiktir, sıgıdır, yavandır. Yani; bir şey kötü olmadığı için iyidir veya şer olmadığı için iyidir, dediğimizde belki iyinin mesela on üzerinden bir, bilemedin iki anlamını yakalamış oluruz. Geriye kalanlar! On parçanın birini, ikisini hatta üçünü anlamamız bütünü anladığınız anlamına gelmez, gelemez.

O zaman İYİ nedir, sorusuna verilecek bir tek cevap var o da, onun sadece “iyi” olduğudur. Başka bir ifadeyle İYİ, iyi olan şeydir. Bunu söylemeye beni iten asıl ve tek gerekçe ise mevcudatın yaratıcısının “mutlak iyi” olmasıdır. Allah iyidir ve iyi olan Allah iyiyi yaratır; bir başka ifadeyle Allah iyi olduğu için yarattığı da iyidir. İyi olanın yaptığı da iyidir, ilkesi gereğince varlık yani yaratılmış olanların tabiatları da iyidir. Hanefi fakihlerinin kendi görüşlerinin harika bir özetlemesi olan Mecellede bu ilke şu şekilde ifade edilmiştir: “أصل في الأشياء البراءة حتى يدل الدليل على الإلزام” “El-eslü fi'l-ashyâ' el-berâe-he hatta yeddellel-delîl 'alâ'l-ilzâm”/ Aksine bir delil getirilmedikçe, eşyada asl olan berâihe/ onun mübah olmasıdır.”

İnsanın tabiatının/ doğasının “kötü” olduğuna ön kabul ile inananları sarf-ı nazar ederek, eşyada olduğu gibi insanın da tabiatının iyi olduğuna; yani insanın “iyi” bir fitrat üzere inşa edildiğine kanıyız. Bizi buna ikna eden saik ise ilahi kelim olan Kur'an ve O'nun pak ve masum Nebisi Hz. Muhammed'in mübarek sözdür. Kitab-ı Kerim ilahi Fitrat ile insani fıtrat arasında paralel bir bağ kurarak, insanın ilahi fitrat üzere yaratıldığına işaret eder.

Rum Suresi 30. Ayet bu işareti veren harika bir anlatımdır: “Yüzünü Hanif olan Ed Din'e çevir; ilahi fitrata- Fitretellah- ki insanı bu fitrat üzere yarattı. Allah'ın bu yaratılış yasasında asla bir değişme/ tebdil olmaz. Gerçek olan ve asla

değişmeyecek olan hakikat budur; ancak ne yazık ki insanların çoğu bu gerçeği bilmezler.”

Resu-ı Ekrem ise bu hakikati benzer bir güzellikte şöyle ifade eder. Müslim ve Ebu Davut'ta geçen hadis şöyledir: كُلِّ وَلَدٍ يُولَدُ عَلَى الْفِطْرَةِ/ Her doğan çocuk fitrat üzere doğar...

Şimdi asıl mesele şudur: İyi bir tabiata sahip olan insanoğlu için en temel konu bu fitratı koruyup korumadığıdır. Buna da insanın yeryüzündeki imtihanı diyoruz. Doğası iyi olan insan bu doğasına sahip çıkıp “insan kalabiliyor” mu yoksa ailesi, çevresi, edindiği bilgi ve alışkanlıklar onu bu fitratından uzaklaştırıp “kötü”ye mi yönlendiriyor? Şeytanın insana müdahalesi tam da bu noktada devreye girer: İblis, insanı iyi olan fitratından uzaklaşmayı teklif eder, onu yönlendirir. Fitrattan ayrı veya fitrattan uzak olan her ne ise o kötüdür, çirkindir, şerdir. Zira fitratından uzaklaşan veya fitratına muğayir iş yapan- bilinçli bir tercihle İblis'e yüzünü döndüren- aslında Allah'tan uzaklaşmış, O'na muğayir olmuştur.

O halde; insanın yeryüzündeki imtihanı ya da yaşam serüveni, fitratıyla uyumlu olup olmaması süreci olarak ifade edilebilir. Bu aynı zamanda bir misaktır; “galu bela şehidna/ aksine şahitlik ederiz” ahdine insanın sadakatının de dünyadaki test imkânıdır.

Hepimiz, iyi kalmak veya iyinin dışına çıkmak gibi bir sorunun muhatabı olarak imtihan ediliyoruz. Soru net, açık ve kısadır: İyi kalmaya devam mı yoksa iyiden uzaklaşmaya, ona sırt çevirmeye mi tercih? Tercih biz insana ait ve tercihlerimiz iyide kalmamızı veya iyiden uzaklaşmamızı belirleyecek kararımız olacaktır.

Sözün Büyüsü

“Kim, insanların kalbini çelmek için kelamın kullanılışını öğrenirse, Allah Kıyamet günü, ondan ne farz ne nafile hiçbir ibadetini kabul etmez!”
(Hadis)

Kimi filozoflar insanı tanımlamak için “insan konuşan canlıdır” demişler. Bir filozofun, insanı diğer canlılardan ayırt etmek ve insanı tanımlamak için inebildiği en derin idrak seviyesi konuşmakta düğümlenebiliyor demek ki. Elbette insan olmak konuşmaktan ibaret değil. Konuşabiliyor olmak hayvanlardan ayırt edilebilmek için yeterli de değil. Sonuçta bir iletişimden söz ediyoruz ve hayvanlar da değişik yöntemlerle birbirleriyle iletişim kurabiliyorlar. En azından koklaşarak anlaşabiliyorlar.

Konuşmanın bir nimet ve hayvanattan bizi ayıran bir özellik olabilmesi için her şeyden önce anlaşmamıza hizmet etmesi gerekiyor. Tam tersi oluyorsa, yani ağızımızdan çıkan kelimeler bizi birbirimize düşürüyor, hakaretlere, kavgalara, savaşımlara yol açıyorsa konuşmak bizim için büyük bir imtihan oluyor demektir.

Sözün, ister ağızdan çıkan biçimi olsun, ister yazıyla kayıt altına alınan biçimi olsun birbirimize etkileri var. Bu etkiler üzerine çok şey düşünmek, çok şey söylemek de mümkün. Çok fazla düşünsel derinliklerine inmeden bir hassasiyete işaret etmekle yetinelim.

İster seste dile gelsin, ister yazıda söz büyüdür. Firavunların büyücülerini nasıl asalarını yere attıklarında ortalıkta insanları şaşkınlığa düşüren yılanlar dolaşmaya başlamışsa, çağın firavunlarına büyücülük yapanlar da sözcüklerin büyüünden saçılan yılanlarla insanları aldatıyorlar.

Pandoranın kutusundan dünyaya nasıl kötülükler saçıldıysa, kötülüklerle dolu kalplerin içinden saçılan sözcükler de dünyaya kötülükler saçıyor.

Sözcüklerin büyüüne hakim olan laf ebeleri fareli köyün kavalcısı gibi kalabalıkları peşlerine takıp istedikleri istikamete götürüyorlar.

Sözcüklerin büyücülerini ruhlarını şeytana satan faust gibi, çağın şeytanlarına ruhlarını satıyorlar. Şeytanın iğvası bu büyücülerin ağızından ejderhanın ağızından fışkıran ateş gibi etrafa saçılıyor.

Dünya sözcüklerin büyüyle yönetiliyor. Bugün yeryüzünde nerede kan dökülüyorsa önünde ve sonunda bu savaşları gerekli, haklı gösteren sözcüklerle tahkim edilmiş durumda. Sözcükler mermi oluyor çocukların ve kadınların kanını döküyor. Bomba oluyor mabedlerin üzerinde patlıyor. Zalimler sözcüklerden formülü gizli terkipler oluşturuyor. Kazanlarda kaynatıyor ve tüm dünyanın üzerine boca ediyorlar.

Söz sahtekarın elinde Allah adıyla müminleri dolmuşsa bindiren, dolandıran bir manifesto. Yalancının şahitliği. Tüm insanlığı uyutup, ellerini cüzdanlarına, namuslarına uzatmak için gazozlarına katılmış bir ilaç oluyor kelimeler.

Uyusun da büyüün diye ninniye dönüşüyor.

Sözün, insanları manipüle etmede, güdüp yönetmede, kandırmada, sömürmede en önemli araç olduğunu kavrayan kim varsa elinden geldiği kadar yararlanmaya çalışıyor.

Sözü büyü olarak kullanmak da, sorumluluğunu taşıyarak sarfetmek de sahibinin vicdanına ve ahlakına bağlı. Bu sorumluluğu taşıyanların sesi her ne kadar ötekiler gibi gür çıkmassa da onlara kulak kabartmak, dinlemek gerekli. Çünkü kalbimizi çelen, fikrimizin yönünü değiştirme gücüne sahip olan söz bizim, aşağıların aşağısı ve yücelerin yücesi arasındaki yolculuğumuzda belirleyici unsurlardan biri.

Sözü fazla uzatmaya gerek yok. Umuyorum ki maksat hasıl olmuştur. Şunu da söylemeliyim. Bu söylediklerim her ne kadar iyi kötü her tür söz karşısında uyanık olmaya bir davet olsa da en çok kendime yönelik bir uyarı. Çünkü öyle zannediyorum ki, insanlar arasındaki iletişimin ve bu iletişimde sözün değerinin farkındayım. Demek ki büyük bir risk altındayım.

Son olarak Yunus Emre'yi de analım ve onun sözlerinden de payımıza düşen hikmeti almayı ihmal etmeyelim. Diyor ki;

Keleci bilen kişinin yüzünü ağ ede bir söz
Sözü pişirip diyenin işini sağ ede bir söz

Söz ola kese savaşı söz ola bitire başı
Söz ola ağılı aşı bal ile yağ ede bir söz

Kelecilerin pişirgil yaramazını şeşirgil
Sözün us ile düşürgil dimegil çağ ede bir söz

Gel ahî ey şehriyârî sözümüzü dinle bâri
Hezâr gevher ü dinârı kara taprağ ede bir söz

Kişi bile söz demini demeye sözün kemini
Bu cihân cehennemini sekiz uçmağ ede bir söz

Yürü yürü yolun ile gâfil olma bilin ile
Key sakın ki dilin ile cânına dağ ede bir söz

Yûnus imdi söz yatından söyle sözü gayetinden
Key sakın o şeh katından seni ırağ ede bir söz

Aldanış

sütunları devrilmiş bir mabed gibi çöktü içime dünya
ellerime bulaştı yabancı bir rüya mühürlü
ben ki kuşların dilini unutan yorgun yolcusuyum kuytu
kalbimde paslanan bir kılıçtır korkunç ve puslu

ruhu kendi sokağında kaybolmuş bir öksüz
her adımda uçurum, her bakışta bin perde
muştusunu beklerim usulca ağaran seherlerin
duvarlar arasında daralır göğsüm
duyulmaz olur o kadim gül kokusu artık
zemzem niyetine içerim serapların acı tortusunu
içimde bir ordunun bozgunu bir mağara uykusu

ey merhamet! güller açtır bu çorak toprakta yeniden
arındır bu kara gölgeyi ruhumu yoran dünyadan

bir zindan olsa umut kayıptır anahtarı
açılsın sonsuz baharı beni çağıran kapıların
dizginleri kopmuş ve kör şehrin sokaklarında
kıvılcım saçan tuzaklar bekler
beni benden çalan cennetten bin fersah uzak

kelimelerim kirlendi sesim boğuldu
ruhum bir parya gibi kaldı kendi nefesimde
celladına gülümseyen mahkumun iştahı bu
mistik bir sızı değil artık açık bir yara
bu hezimet benim değil bu gömlek bana dar
arzunun bittiği yerde başlar asıl büyük intizar

dünya parmak uçlarıma bulaşan tozlu bir hikâye
ben ki göğsümde kuşlar besleyen o acemi yolcu
nereden bileyim bir oyun sandım
renkli balonların peşine düştüm
meğer her kahkaha bir cennet sürgünüymüş
geç anladım gözlerimde söndü o eski o kutsal kandiller
dünya bir sofraydı ben iştahımla kaybettim kendimi

eski bir masalın en hüzünlü yerinde dünya duruyor
bir avuç toprakmış meğer peşinden koştuğum o büyük saray